

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 72.

De Chineesche vaas.

10 cents.
België 25 cent.

Met behulp van den chauffeur werd de zwaar beschonken man in het huis gebracht.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE CHINEESCHE VAAS.

De Kunstveiling.

In het groote verkooplokaal bij Christie verdrong zich een bonte, kooplustige menigte. Alle nationaliteiten waren vertegenwoordigd; men hoorde verschillende talen spreken, en een ethnograaf en ethnoloog hadden hier een ruim arbeidsveld voor hunne studiën geopend.

De Engelsche taal speelde natuurlijk de hoofdrol, doch men hoorde ook Amerikaansch, Fransch, Duitsch en Spaansch spreken.

Even eigenaardig waren de verschillende gestalten, die men rond zag loopen en met levendige gebaren hun gesprekken begeleidden.

Het was kwart vóór ééne. Om één uur zou de verkoop bij opbod beginnen. Aan de voorkomendheid van een afslager, die Raffles persoonlijk kende, had hij het te danken, dat hij met zijn begeleider vooraan, naast de tafel van den afslager zulk een goede plaats had gekregen, waarvandaan de beide vrienden het bonte, drukke leven en opdrijven der voorwerpen gemakkelijk konden overzien.

Raffles en zijn secretaris hadden, voordat zij naar Christie gingen, eerst flink ontbeten.

Daarna waren zij naar de Bank gegaan, waar Raffles van zijn credit een aanzienlijke som opnam en een gedeelte daarvan aan Charly ter hand stelde.

„Daar, mijn beste,” had hij gezegd, toen Charly hem verwonderd aankeek, „neem dat geld tot later. Misschien hebben wij het noodig!”

En toen Charly hoofdschuddend de bankbiljetten — het waren duizend pond — in zijn portefeuille legde, kon hij de vraag niet onderdrukken:

„Waarvoor moet dat geld dienen, Edward? Ik zie, dat je nog minstens dubbel zooveel in je hand hebt, als je mij hebt gegeven.”

Nu lachte Raffles vriendelijk tegen zijn secretaris en stak daarna onverschillig de banknoten in zijn portefeuille.

„Wacht slechts den tijd af, beste Charly. Wij moeten dit geld meenemen het is slechts voor het uiterste geval.”

Deze woorden hadden Charly eerder opgewonden dan gekalmeerd. Hij kon volstrekt niet begrijpen, waarvoor zij zoo veel geld bij zich staken, wanneer zij alleen een verkooping bij Christie wilden bijwonen.

Of zou hij ook — zou hij... Charly keek Raffles steelsgewijze van terzijde aan.

Doch het gelaat van zijn vriend toonde niet de minste verandering. Het fijne, ironische lachje, dat den Grooten Onbekende zoo uitstekend stond, was ook

nu op zijn gelaat te bespeuren. Alleen de oogen leken nog donkerder.

Dat was voor Charly steeds het bewijs, dat Raffles het een of ander plan smeedde.

Daarom bleef hij in gebreke, de vraag te doen, die hem op de lippen lag, en hij volgde zijn meester.

Tien minuten later hadden zij het verkooplokaal bereikt en ontmoetten onmiddellijk den persoon, die hen, nadat Raffles hem vriendelijk begroet en zijn begeleider aan hem had voorgesteld, bereidwillig naar de gereserveerde plaatsen in de zaal bracht.

Vooraf hadden zij nog juist gelegenheid, de uitgestalde voorwerpen, die verkocht zouden worden, te bekijken.

In stilte had Charly de voorwerpen bewonderd en twijfelachtig en ongeloovig het hoofd geschud, toen de afslager de waarde taxeerde van een klein beeld of een tapijt, dat alleen reeds een klein vermogen bedroeg.

Hij kon zich niet voorstellen, dat deze grauwe, ouderwetsche voorwerpen zulk een ontzaglijke waarde hadden. En het was hem onbegrijpelijk, dat iemand daar zooveel geld voor kon geven.

Raffles, die met inwendige vreugde deze verwondering opmerkte, onttrok hem aan zijn gepeins.

„Kom, Charly,” fluisterde hij hem toe.

„Kom, wij moeten ons haasten. Kijk hier eens heen!”

Daarbij wees hij op de menigte voor hen, en eerst nu bemerkte Charly, dat hij zich in een groote zaal bevond; hij hoorde nu de verschillende tongvallen en zag de levendige bewegingen der kooplustigen.

Dit was een totaal nieuwe onbekende wereld, die zich hier voor zijn verwonderde oogen vertoonde.

Charly keek van het een naar het andere, totdat hij zich eerst langzaam aan zijn omgeving gewend had.

Hij zat op een stoel, dicht bij de barriere, die de ruimte voor de toeschouwers van den tentoonstellingsbazaar scheidde.

Raffles had aan zijn rechterzijde plaats genomen.

Vóór hem, doch nog achter de barriere, stond een tafel, waaraan de schrijver zat, terwijl aan een zijtafel de afslager had plaats genomen.

Raffles had intusschen beproefd zich te oriënteeren. Hij was onmiddellijk begonnen met de gelaatstrekken der naast en achter hem zittenden te bestudeeren, doch had geen enkelen bekende daaronder gevonden.

Er waren ongeveer twaalf rijen stoelen voor de barriere geplaatst. Daar zaten de stamgasten: handelaars, kooplui, agenten, verzamelaars en kunstkenners, en daartusschen Amerikaansche millionairs, die of op

hun doorreis van de gelegenheid gebruik wilden maken, of die voornamelijk waren overgekomen, om op den welbekenden boeldag van Christie nieuwe kunstschatten te koopen.

Achter deze rijen stoelen was een ledige ruimte, waar nu personen uit iedere klasse der maatschappij en van verschillenden leeftijd heendrongen.

De groote klok in de zaal sloeg één uur.

En om één uur in den middag, werd op den achtergrond van de tentoonstellingszaal een deur geopend, waardoor de notaris in de zaal trad.

Langzaam ging hij naar de op een podium staande tafel bij de barriere, maakte een buiging voor het publiek en opende met een paar korte, luid uitgesproken woorden de verkooping.

Intusschen was de afslager naast hem komen staan, en nam uit de hand van den eersten aandrager een voorwerp, dat verkocht moest worden.

Met luide tot in de verte doorklinkende stem noemde hij het nummer van het voorwerp.

Ieder der aanwezigen had een gedrukten catalogus in de hand, waarop ieder voorwerp van een korte verklaring voorzien was aangewezen. Eveneens was de taxatiewaarde in cijfers opgeteekend.

De uitmijner herhaalde luid en duidelijk bij ieder nummer de daarbijbehorende woorden en noemde steeds den uitersten prijs.

De afslager, die eveneens een juiste lijst van alle bij opbod verkrijgende voorwerpen voor zich had liggen, volgde oplettend den loop van den verkoop.

Wanneer de afslager zweeg, noemde hij nog eenmaal den prijs en wachtte op een hooger bod uit het kooplustige publiek.

„Een echt, prachtvol Oostersch tapijt, uit het begin van de elfde eeuw. Vijf meter breed, zes meter lang.

Vijftienhonderd pond. Perzische handweverij!” klonk het luid van de barriere.

De afslager had met de hulp van eenige lieden het tapijt uit elkander gerold en hield het nu door middel van een staaf omhoog, zoodat allen het zien konden, Diepe stilte.

De afslager toonde, met den houten hamer in zijn hand, het teeken van zijn ambtelijke waardigheid, op het te koop gepresenteerde voorwerp en herhaalde:

„1500 pond ten eerste!”

„1600 pond,” klonk het uit de menigte.

„1600 pond ten eerste! Ten”

„1700 pond,” riep een tweede stem er tusschen.

„1700 pond ten eerste! Ten tweede!”

„1750 pond!” Er had weder een ander persoon geroepen.

Zoo ging het verder, totdat eindelijk bij 2000 pond niemand meer wilde bieden.

De afslager tilde den hamer op:

„2000 pond ten eerste! Ten tweede! Ten derde en — laatste maal!”

Knallend sloeg de hamer op de tafel. Het tapijt was verkocht.

De koper kwam uit de menigte te voorschijn en bij de barrière, betaalde tweeduizend pond sterling in banknoten op de tafel, terwijl de notaris zijn naam en woning noteerde. Daarna ontving hij een quitantie en ging naar den schrijver toe, dien hij eenige woorden in het oor fluisterde, waarop deze het tapijt door twee arbeiders in een zijkamer liet brengen.

De tegenwoordige gelukkige bezitter van het Oostersche tapijt was een handelaar, die naar verhouding goedkoop aan het stuk van waarde was gekomen, en zeker reeds onder zijn clientele een koper daarvoor had, die het tapijt natuurlijk een paar honderd pond duurder moest betalen. Dat was dan zijn verdienste.

Gedurende dien tijd wisselden de bedragen op de tafel van den schrijver met groote en kleine sommen af.

Charly was in de gelegenheid dit schouwspel bij te wonen, hij werd er bijna duizelig van.

Daartusschen klonk voortdurend de stem van den afslager en nu en dan viel een hamerslag op tafel.

Daarna kwam gewoonlijk een oogenblik van stilte, totdat het alarm op nieuw begon en vooral gebeurde dit telkens, wanneer de afslager een nieuw voorwerp in de hand nam, dat hij met luider stem aanpreeste.

Het was een druk komen en gaan. Velen der aanwezigen hadden slechts neiging om een bepaald voorwerp te koopen en zoodra zij dit in hun bezit hadden, verdwenen zij daarmede uit de zaal om plaats te maken voor anderen.

De boeldag verschaftte Raffles genoeg.

Hij had de armen over zijn borst gekruist, het eene been over het andere gelegd en zat onbewegelijk op zijn stoel, terwijl het publiek, dat in zijn nabijheid stond, bood of kocht.

De meesten waren erg zenuwachtig.

Raffles zag dat aan hun houding en bewegingen. Het waren hoofdzakelijk kooplieden, die hier vertegenwoordigd waren; er moest een bijzondere reden voor zijn, dat er thans zoo veel gekomen waren.

Raffles stond langzaam op; toen de afslager een pauze van tien minuten aankondigde, ging hij naar den man toe en vroeg hem, terwijl hij hem een geldstuk in de hand drukte, wat de oorzaak was van de opgewondenheid der aanwezigen.

De man lachte en antwoordde:

„Het is een prachtige verzameling porselein, die een onschatbare waarde vertegenwoordigt en daarom zijn allen zoo opgewonden. De tweede veiling begint na de pauze.”

Raffles dankte den afslager en ging weer naar zijn plaats.

Toen hij bij zijn stoel gekomen was, bleef hij een oogenblik staan om de aanwezigen in oogenschouw te nemen.

Hij bemerkte geen enkel bekend gelaat en toch was de aanblik zeer interessant.

Hij dacht er nog over na, toen hij plotseling bij zijn arm werd gegrepen.

„Vergeef mij, mijnheer,” hoorde hij zeggen. „Maakt gij misschien ook aanspraak op het porselein?”

Raffles keek den spreker aan, die achter zijn stoel stond en nog steeds zijn arm vast hield.

Hij voelde, dat de ander van opgewondenheid beefde.

„Zeker,” antwoordde de groote onbekende. „Zeker! ik was van plan.....”

„Ach, zie er liever van af!” viel de andere hem in de rede. „Gij moet dit niet doen! Neen! Onder alle omstandigheden zou ik u dat ontraden.”

De laatste woorden had de vreemdeling tamelijk luid uitgesproken, maar er was niemand in de nabijheid, die hen hooren kon.

Raffles lachte. De vreemdeling vermaakte hem.

„Hoor eens,” zei hij: „Mag ik niet? Dat is een aardige grap! Wie zou mij dat beletten?”

„Gij begrijpt mij niet, mijnheer, neen, gij begrijpt mij niet,” zei de man.

„Natuurlijk kan u dat niemand beletten, want het is een openbare verkooping.

Overigens: ik heet Smith.”

Bij deze woorden boog hij beleefd voor Raffles en herhaalde: „Nicolaas Smith uit Chicago.”

Raffles boog eveneens en noemde een naam, die Charly, welke naast hem zat, niet goed verstond.

„Mr. Smith,” vervolgde John Raffles, „gij wenscht dus de geheele verzameling alleen te koopen? Maar bedenk toch, dat daar een groot bedrag voor noodig is!”

„Dat weet ik, waarde heer, dat weet ik,” antwoordde de aangesprokene snel, „maar dat is geen beletsel. Dat heb ik wel!”

En zich tot Charly wendend, die zwijgend het gesprek had aangehoord, zei hij:

„Wanneer men een groot liefhebber van oud porselein is — — —” hij bezon zich, en vroeg verschrikt: „gij ook, mijnheer? Gij misschien ook?”

Charly schudde ontkennend het hoofd, terwijl Raffles, die veel genoeg smaakte door het gesprek van den dikken heer Smith uit Chicago, antwoordde:

„Maar ik, mr. Smith, ik ben een zeer groot liefhebber van porselein, voor mijn kas komt het echter te duur, en toch.....”

„Laat maar, mijn waarde..... O zoo, gij zijt..... gij zijt.....”

„Ja, zoo is het. Ik zoek oud porselein voor mijn lastgever,” zei Raffles vlug, toen hij bemerkte dat mr. Smith hem voor een koopman aanzag.

„Zeer goed. Zeer goed. Zeg eens, mr. Lancaster, zoo is immers uw naam, zou ik niet ook uw lastgever kunnen zijn? Ik betaal goed, zeer goed!”

„Zeer gaarne,” antwoordde de groote onbekende.

„Maar heden niet, waarde heer, bij een andere gelegenheid!”

„En waarom niet? Wees human, mr. Lancaster. Laat ons overleggen. Gij laat mij het porselein koopen en ik betaal u, ik betaal u.....”

Het gesprek van den Amerikaan werd afgebroken. Het luiden van de bel kondigde den voortgang van den verkoop aan.

Mr. Smith had nog slechts den tijd om den arm van mr. Lancaster krampachtig beet te pakken; hij keek hem daarbij smeekend aan, terwijl Raffles weer op zijn plaats ging zitten.

De afslager noemde een massa voorwerpen op, die te zamen een geheel vormden en daarom ook te zamen verkocht zouden worden.

Het was een buitengewoon kostbare verzameling. Er waren voorwerpen van groote kunstwaarde bij. Bijzonder kostbaar waren eenige kruiken, kannen en vazen van oud-Duitsch porselein en Chineesch tafelgereedschap.

Het opsommen der voorwerpen was geëindigd.

De afslager haalde weer vrij adem en zweeg een oogenblik.

Daarna nam de notaris het woord.

Hij maakte de aanwezigen nogmaals attent op de

groote waarde der verzameling, prees de schoonheid en volmaaktheid, vertoonde eenige der beste stukken aan zijn toehoorders en noemde eindelijk de waarde.

„Dertig duizend pond sterling!”

Er heerschte eenige oogenblikken een diepe stilte in de zaal.

Men hoorde alleen het diepe ademhalen van degenen, die het dichtst bij stonden en bemerkte tevens hun opgewondenheid.

„Dertig duizend pond, mijneheeren,” riep de notaris nogmaals. „Dat is de naaste prijs. Is daarvoor een liefhebber aanwezig?”

„Hier — hier —!” schreeuwde mr. Smith met een heesche stem.

Bevend van vreugde verhief de Amerikaan zich en strompelde naar de tafel van den notaris.

„Dertig duizend pond!” riep de stem van den man met den hamer in de hand.

„Dertig duizend pond ten eerste! ten.....”

„Vijf en dertig duizend pond!” riep Raffles duidelijk.

Verschrikt keek mr. Smith den bieder aan. Hij beefde over zijn geheele lichaam en de sterke man zocht een steun, om niet neer te vallen.

„Vijf en dertig duizend pond!” riep de notaris en zijn oogen hingen aan de lippen van den voor hem staanden man.

Ook onder de andere kooplustigen kwam er nu een groote beweging.

Allen wachtten met belangstelling naar den afloop. Zij deden geen bod; want de som was voor hen te hoog, ofschoon de verzameling het volgens hunne meening wel waard was.

„Vijf-en-dertig duizend pond voor de eerste maal! Ten tweeden male!”

„Veertig duizend —,” hoorde men hijgend uit den mond van den Amerikaan.

„Vijf-en-veertig duizend pond!” riep Raffles, nog voordat de notaris het bedrag herhalen kon.

Er ging een gefluister door het publiek. De meesten drongen zich naar voren om den bieder te zien, die kalm op een stoel zat en naar het scheen met de grootste koelbloedigheid geregeld vijfduizend pond meer bood dan de Amerikaan.

Allen kenden mr. Smith zeer goed. Hij was millionaire en verlangde slechts meer kunstschaten van allerlei soort te bezitten. Hij bezocht zelf geregeld alle Europeesche kunstveilingen en kocht wat hij gaarne wilde hebben.

De middelen van de overige belangstellenden waren niet buitengewoon groot, zoodat zij den strijd tegen dezen Croesus steeds moesten opgeven.

Daarom verheugden zij er zich over, toen zij bemerkten, dat de vreemdeling, die niemand van hen ooit gezien had, vast besloten scheen, de verzameling tot elken prijs in zijn bezit te krijgen.

„Mr. Smith”, zei de notaris tot den Amerikaan, „er is vijf-en-veertig duizend pond geboden!

Vijf-en-veertig duizend pond voor de eerste, voor de”

„Halt! een oogenblik!” De notaris keek den Amerikaan verbaasd aan.

Deze ging naar Raffles, die nog steeds rustig op zijn stoel zat en fluisterde hem in het oor:

„Mr. Lancaster! om alles ter wereld! Houd nu op! Scheid nu uit. Wees verstandig. Ik moet de verzameling hebben!”

Raffles antwoordde met luider stem, zoodat ieder het hooren kon:

„Nog niet, waarde heer! U krijgt het nog altijd zeer goedkoop.”

En met luide stem riep hij nu tot den notaris:

„Ik verzoek u om verder te gaan, mijnheer!”

De notaris hield den hamer in de hoogte.

„Vijf-en-veertig duizend pond voor de eerste! voor de

„Vijf-en-veertig duizend pond” —, riep Raffles lachend, nog voordat mr. Smith zijn mond kon open doen.

Thans had de Amerikaan zijn kalmte verloren.

Waggelend als iemand die dronken is, ging hij weer naar de barriere, hield zich daar met beide handen vast en riep den notaris toe:

„Vijf-en-zestig duizend pond!”

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of Raffles riep:

„Vijf-en-zeventig duizend pond!”

Mr. Smith kromp ineen.

„Tachtig duizend —!”

De woorden kwamen nauwelijks hoorbaar over zijn lippen.

Nu stond Raffles langzaam op, ging naar den notaris, maakte een buiging en zei:

„Ik dank u, mijnheer!”

Daarna ging hij, terwijl de ambtenaar zijn hamer had laten vallen, naar den uitgang.

In het gedrang dat er nu ontstond kon Charly hem onopgemerkt volgen.

Hij zag echter toch nog, dat de Amerikaan krachteloos in een stoel neerviel en dat het publiek zich om hem heen drong en woorden van leedvermaak uitte.

Nadat mr. Smith weer eenigszins tot kalmte gekomen was, keek hij rond naar zijn concurrent.

Maar hij kon hem nergens meer vinden.

De liefhebbers vertrokken. De verkoop was voor heden afgelopen.

Maar mr. Smith bleef met den afslager en zijn handlangers alleen.

Onder zijn toezicht werd de kostbare verzameling zorgvuldig in gereedstaande kisten verpakt; zij werden dichtgespijkerd en de deksels persoonlijk door mr. Smith verzegeld, om later afgehaald en in de loods van den rijken Amerikaan gebracht te worden, waarin hij gewoon was, zijn gekochte schatten te bewaren zoolang, totdat ze over den Oceaan vervoerd werden.

Raffles begaf zich met zijn vriend naar een voorname restauratie, waar zij hun middagmaal gebruikten en daarna nog een tijdlang bleven zitten, om over de gebeurtenissen van den dag van heden te spreken.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De Chineesche vaas.

Na een lang onderhoud stak Raffles een sigaret op en nam de *Times* ter hand, die de kellner op tafel had gelegd.

Charly stond op en haalde eenige geïllustreerde tijdschriften van den standaard. Daarmede keerde hij naar de tafel terug en toen hij bemerkte dat de Lord in zijn lectuur verdiept was, ging hij zwijgend naast hem zitten en begon eveneens te lezen.

Na geruimen tijd, waarin men slechts het lawaai van messen en vorken hoorde, keek John Raffles op, dacht een oogenblik na en zei:

„Kijk eens, Charly, wat hier staat?”

Bij deze woorden wees de groote onbekende naar een annonce in de courant: „Lees eens! Of luister:

Gisteravond overleed, na een kortstondige ziekte, de beroemde verzamelaar George Halting.

In de beide vertrekken van de Shatched-house Club, die Halting sinds negentien jaar bewoonde, is zulk een kostbare verzameling van porselein en meubelen aanwezig, zoo als er bijna nergens te vinden is.

De kunstvoorwerpen en schilderijen, die als het ware een rijk museum vormen, worden op een waarde van meer dan twintig millioen geschat.

Aan oude kostbare behangsels hangen daar schilderijen naast elkander, die alleen zijn intiemste vrienden te zien kregen.

Zijn inkomen, dat minstens zes maal honderdduizend pond sterling per jaar bedroeg, besteedde Halting alleen om kunstvoorwerpen te verzamelen; overigens was deze millionnair een zeer eenvoudig man, reisde in omnibussen en ging zeer burgerlijk gekleed.

In het begin had hij voornamelijk Chineesch porselein verzameld, daarna verzamelde hij Engelsche meubelen en eerst in den laatsten tijd kocht hij schilderijen en teekeningen.

Bij de veilingen van Christie, in wiens nabijheid hij woonde, was hij een bekende en algemeen geachte persoonlijkheid.

Wanneer hij een kunstwerk wilde bezitten, dan

durfde hij geregeld den strijd aan tegen de Amerikaanse millionnaires.

De koopers en agenten voor de Londensche museums boden tegen Halting niet op, omdat zij wisten dat hij zijn verzameling aan den Staat wilde schenken!”

„Bravo,” riep Charly verheugd en klapte in zijn handen.

„Ja, bravo!” gaf Raffles ten antwoord en keek zijn secretaris vriendelijk aan. „De goede Halting was een van die menschen, die er te weinig gevonden worden en een kunstkenner zoo als ons vaderland er niet velen heeft.”

Na een oogenblik gezwegen te hebben ging hij voort:

„Ik heb hem persoonlijk gekend, dien kleinen ouden heer, in zijn schamele kleeding.

Maar wie het voorrecht had hem nader te leeren kennen, zal nooit den indruk vergeten, dien deze groote man bij hem achterliet.

Ook ik was in de hoogste mate verwonderd, toen ik hem voor den eersten keer hoorde spreken.

Dat was ter gelegenheid van een bezoek, dat George Halting mij bracht.

Was dit alleen reeds iets buitengewoons, nog meer dan dat was het de oorzaak, die den beroemden verzamelaar aanleiding gaf, mij op te zoeken.

Ik had van mijn oom, sir Bulkelly in Schotland, behalve een prachtig landgoed, een kostbare verzameling Chineesch porselein geërfd.

Daaronder bevond zich een groote Chineesche vaas, waarvan slechts nog een tweede exemplaar bestond, hetwelk bewaard werd in de troonzaal van het keizerlijk paleis te Peking.

De kunstwaarde daarvan is niet te schatten.

Toen mijn oom, die zeer rijk was, maar tevens een hartstochtelijk verzamelaar, was gestorven en het bekend werd, dat hij mij tot universeel erfgenaam van zijn schatten had benoemd, liet op een zekeren dag

sir George Halting zich aandienen aan mijn woning te Londen.

Ik kende reeds bij naam den beroemden verzamelaar. Hij vertelde mij het doel en de waarde van zijn verzameling en bij een tegenbezoek dat ik den ouden heer bracht, toonde hij mij zijn kostbare voorwerpen.

Na eenige besprekingen gingen wij een handelsovereenkomst aan en ik verkocht hem het van mijn oom geërfde Chineesche porselein voor den prijs van 50,000 pond sterling.

De som, die ik er voor kreeg, was zeer klein en stond in geen verhouding tot de kunstwaarde der voorwerpen. Maar ik bezat zooveel kapitaal, dat ik mijn levenseinde zonder zorgen bereiken kon en bovendien wilde ik geen hooger bedrag eischen, omdat ik wist dat na den dood van Halting, diens verzameling aan den Staat gegeven zou worden en dat zodoende de kunstschaten voor altijd in het bezit der Engelsche natie zouden blijven.

Om deze reden verkocht ik de kostbaarheden, daar ik buitendien slechts weinig belang stelde in Chineesch porselein."

"Dat is vreemd," sprak Charly, toen Raffles een oogenblik zweeg. En alsof hij met zichzelf in tweestrijd was, zei hij verder:

"Waarde Edward, wees zoo goed mij de vazen eens te toonen! Voor jou zal het niet moeilijk zijn om toegang te verkrijgen tot het heiligdom van sir George Halting."

"Dat is het ook niet, waarde Charly, want ik ben ook zeer bevriend met den vroegeren raadgever van den overledene, met dr. Robert Acton.

Wij zullen straks naar hem toe gaan en onder zijn begeleiding de kunstschaten bezichtigen."

"Wat denkt gij wel, Charly," ging John Raffles voort, „hoeveel onze vriend mr. Smith er wel voor over zou hebben, als hij deze kostbare verzameling in zijn bezit kon krijgen?

Ik zie hem nog voor mij staan. Hij heeft iets van een wolfdier in zijn voorkomen en ik heb tot dusverre nog niemand leeren kennen die mij zoo onsympathiek voorkomt, als deze Amerikaansche nabob."

"Met welk doel zijt gij heden eigenlijk naar Christie gegaan, waarde Edward? Het was een onverwacht genoegen dat ge mij daarmede bereid hebt."

"Het is mij aangenaam dat te hooren, ik was reeds lang van plan daar alles eens van nabij te bekijken."

"Maar daartoe is toch niet zooveel geld noodig, als wij meegenomen hebben?"

„Misschien wel, Charly! gij weet dat voorzichtigheid de moeder der wijsheid is! Maar ik heb volstrekt geen plan om mijn geld voor kunstvoorwerpen uit te geven.

Dat is een liefhebberij die ik gaarne aan anderen overlaat.

Maar ik wilde mij er persoonlijk van overtuigen of het waar is dat Amerikaansche kooplui naar hier komen, met het doel om alle kunstschaten en antiquiteiten naar de nieuwe wereld over te brengen."

„Bestaat er dan geen wet, waardoor dit verhinderd kan worden?" vroeg Charly verwonderd.

„Zoo ver hebben wij het nog niet gebracht, Charly. Misschien komt het er daar nog wel eens toe en dat zou inderdaad een geluk zijn. Italië heeft dat reeds gedaan. Het was ook hoog tijd dat de Italiaansche regeering daarvoor zorgde. Er bestaat daar sedert eenige jaren een wet, waarbij de uitvoer van kunstschaten verboden is.

De Amerikaansche dollarkoningen hebben er intuschen smaak voor gekregen; zij bezoeken of alle Europeesche kunstveilingen en koopen daar alles op, wat hen begeerenswaardig toeschijnt, of zij zenden hun agenten naar zulke plaatsen, die namens hen en voor hun geld de prachtigste voorwerpen zien machtig te worden."

„Dat is ongehoord, Edward.

Wanneer het zoo voortgaat dan zullen onze onderzoekers en verzamelaars eerst de reis over den Oceaan moeten maken, als zij hun studiën willen voortzetten."

„Het is nu al bijna zoo ver, waarde Charly. Onze verzamelaars bezitten geen kapitaal genoeg, om aan hun Amerikaansche concurrenten het hoofd te kunnen bieden.

Maar de regeering doet niets om het te beletten. Men stelt geen geld beschikbaar om voorwerpen van waarde te verkrijgen, dus blijft er niets over dan dat enkele rijke patriotten zulke schatten trachten machtig te worden om zodoende te voorkomen dat zij naar het buitenland gaan.

Een van deze edele patriotten was sir George Halting; hij was zoowel beroemd als verzamelaar als wel als geleerde. Zijn vermogen, dat hij aan zijn vaderland nagelaten heeft, bevat een der kostbaarste privaatzamelingen die er te vinden zijn. Gij zult u er over verwonderen.

Hij had een bijzondere voorliefde voor het verzamelen van porselein en van deze voorwerpen gaf hij steeds de voorkeur aan Chineesche stukken.

Kom Charly, laat ons naar dr. Acton gaan; ik hoop dat wij hem tehuis zullen treffen."

Raffles wenkte den kellner en betaalde.

Daarna verlieten de beide vrienden het vertrek en

gingen naar het andere einde der straat, om langs een kleinen omweg de woning van sir George Halting te bereiken.

DERDE HOOFDSTUK.

De uitslag.

Toen Raffles met zijn begeleider voor de club van Shatches house aankwam, zag hij, dat de vensters verlicht waren waarachter de schatten van den ontslapene netjes in rijen opgestapeld lagen.

Hij liep met Charly de breede trappen op en stond na eenige minuten tegenover Robert Acton.

De geleerde herkende hem dadelijk, begroette hem hartelijk en noodigde hem en zijn vriend uit, nader te komen.

Raffles stelde Charly aan hem voor, condoleerde dr. Acton met het verlies van zijn beroemden vriend en nam, nadat hij daartoe uitgenoodigd was, in een stoel plaats.

„Het doet mij hartelijk leed, mijn beste dokter, dat onze hooggeëerde mr. Halting niet meer in leven is. Het is een zéér smartelijk verlies, hetgeen u, mijn waarde, vooral ondervinden zult. U stondt met den overledene vooral in de laatste jaren op een zeer intiem voet.

Doch ook de wetenschap verliest in den overledene een onvermoeid voorstander en een der voornaamste onderzoekers, die er ooit geleefd hebben.

En dan," ging Raffles voort, en keek het vertrek rond, waar zij zich bevonden en waar langs de muren op rekken de prachtigste kostbaarheden waren ten toon gesteld, „is het een nimmer meer aan te vullen leemte, die de dood in de rijen der Engelsche verzamelaars heeft gemaakt. Want onze gemeenschappelijke vriend paarde aan zeldzame zelfopoffering voor zijn harts-tocht om te verzamelen het doel, na zijn dood zijn schatten aan de Engelsche natie voor altijd te doen behouden, door ze aan een museum te Londen te vernemen."

Dr. Acton knikte toestemmend.

„Dat was te allen tijde zijn plan geweest. En hetgeer: wij dikwijls genoeg uit zijn mond hoorden, heeft nu de opening van het testament, die gisteren plaats vond, geheel en al bevestigd.

De geheele bezitting van George Halting is aan het Britsch museum vermaakt. Er staat echter een bepaling mede in verband, namelijk, dat de verzameling onverdeeld en in denzelfden toestand, zoo als mr. Halting haar verliet, in het Britsch museum moet ten toon gesteld worden."

„Deze voorwaarde zal natuurlijk vervuld worden?" vroeg Raffles belangstellend.

„Beslist," antwoordde dr. Acton.

„De commissie had, vóór zij met deze bepaling bekend was, zich vooruit bereid verklaard, om de nagedachtenis van den overledene bijzonder te eeren en om de verzameling, die, wat volledigheid betreft niet haar weerga op de wereld vindt, niet te verstrooien en een aparte zaal daarvoor beschikbaar te stellen, die den naam van mr. Halting zal dragen."

„Goed! Dat is zeer te prijzen!" riep Raffles verheugd uit. „En deze daad is het beste standbeeld, dat de Engelsche natie haar beroemden zoon kan geven.

„Zeg eens, mr. Acton," ging Raffles langzaam en nadenkend voort, „zeg eens, mr. Acton, heeft de overgave reeds plaats gevonden?"

„Tot nu toe nog niet. De formaliteiten moeten eerst afgedaan zijn. Buitendien ontbreekt het oogenblikkelijk aan een geschikt lokaal in het Britsch museum. Tot dat daarin voorzien is, blijft de verzameling hier onder mijn bescherming."

„Dat is uitstekend!” ging Raffles voort en klopte in de handen.

„Wat? Hoe? Ik begrijp u niet!” sprak dr. Acton verwonderd.

„Dat geloof ik gaarne, lieve dokter! Wacht slechts een paar minuten.”

En nu vroeg Raffles aan den geleerde leuk weg:

„Kent u misschien een zekeren Nicolaas Smith uit Chicago?”

„Of ik dien ken! Wie uit onze kringen kent dien niet? Hij is de beruchtste en gevaarlijkste kerel, dien de zon beschijnt.

„Hij is overal tegenwoordig, waar verkooping en opbod zijn. Zijn reusachtig vermogen veroorlooft hem, alles op te koopen, wat hem maar begeerenswaardig de zon beschijnt.

Daarbij is hij een vreeselijke gierigaard, zoo als er geen tweede bestaat. Hij deinst zelfs voor een misdaad niet terug, wanneer hij zich daardoor een kostbaar voorwerp kan toeëigenen of eenige duizenden ponden sterling kon sparen.”

„Zoo, zoo! Dat is zéér interessant.

U moet weten, dat ik heden kennis met hem maakte.”

Dr. Acton sprong van zijn stoel op en keek Raffles ongelooft aan.

Deze knikte hem vriendelijk toe en ging voort:

„Het is, zoo als ik zeide, mijn waarde! Wij waren heden bij Christie, en daar bood zich de gelegenheid aan, kennis met mr. Smith te maken.”

„Hij zal je niet zoo spoedig vergeten,” viel Charly hem lachend in de rede, en nu vertelde hij aan den geleerde, hoe Raffles den prijs voor de collectie porselein opzettelijk had opgedreven, totdat de rijke Amerikaan zonder nadenken hoe langer hoe meer bood en het voorwerp ten slotte voor het dubbele, waarop het getaxeerd was, gekregen had.

Zichtbaar verheugd over deze handelwijze van zijn gast, om den millionaire voor zijn begeerigheid naar kunstschat door zijn geldbuidel gevoelig te straffen en hem buitendien nog den spòt van zijn vele tegenstanders op den hals te hebben gehaald, greep dr. Acton Raffles' hand en riep vroolijk uit:

„Dat was een goede inval van u. Jammer, dat ik daarbij niet geweest ben. Het verschaft mij altijd veel plezier, wanneer ik verneem, dat de een of andere collega den onverzadigbaren mr. Smith behoorlijk er in heeft laten loopen. Doch het zijn helaas slechts weinigen, die in financieelen toestand met hem kunnen wedijveren.”

„Mr. Acton, ik kom eigenlijk juist om der wille van dezen Amerikaan bij u,” sprak Raffles en keek weder in de kamer rond alsof hij iets zocht.

En toen de geleerde hem in gespannen aandacht aankeek, ging hij voort:

„Ik zou hem gaarne een gedenkpenning willen geven, waaraan hij voor langen tijd genoeg heeft en die hem er toe zal nopen, niet zoo spoedig weer Engelsche kunstverkoopingen te bezoeken.”

„Inderdaad, mijn waarde,” antwoordde dr. Acton en stond op.

„Dat zou inderdaad het beste middel zijn, hem voor een tijdlang onschadelijk te maken. Hebt u een plan? Kom er dan mee voor den dag! Alles wat in mijn vermogen is, wil ik er gaarne toe bijdragen, om uw plan te ondersteunen!

„Kan ik er iets voor doen?”

„Zeker, mr. Acton! Hoor eens! Bij de porseleinverzameling, die ik destijds van mijn oom erfde en aan mr. Halting heb verkocht, bevond' zich ook een bijzonder kostbare en zeer zeldzame Chineesche vaas, waarvan slechts nog een tweede exemplaar voorhanden is, dat in het Keizerlijke Chineesche paleis te Peking bewaard wordt.”

„Zeer juist,” bevestigde dr. Acton het verhaal van zijn gast.

„Overigens, deze vaas, die in de zijkamer staat, wekte reeds herhaalde malen de aandacht van mr. Smith op.”

„Juist,” ging hij op levendigen toon voort en trad vlak voor Raffles, „nu herinner ik het mij, u weet nog in het geheel niet, hoe het daarmee gesteld is.

U vertrok naar Zuid-Amerika, nadat de zaak met mr. Halting in orde was gekomen. Komt dat uit?”

„Zeker,” antwoordde Raffles, die niet wist, wat dr. Acton met deze vraag bedoelde.

Doch deze ging voort:

„Twee dagen na uw vertrek stelde zich hier aan ons een individu voor, die een schriftelijke volmacht met uw handteekening vertoonde, waarin u mr. Halting verzocht, aan den bringer van den brief de Chineesche vaas gedurende acht dagen mede te geven en.....”

„Wie? — Ik?”, riep Raffles verschrikt uit en staarde dr. Acton aan.

„Zeker, mijn waarde! Het stond op het papier, zwart op wit.”

„Doch dat is een eerlooze vervalsching! Het is mij niet ingevallen, een dergelijk schrijven samen te stellen!”

„Kijk eens, wij koesterden dadelijk dezelfde gedachte, toen wij de volmacht gelezen hadden.”

„En de vaas?” vroeg Raffles gespannen.

„Die is natuurlijk hier gebleven en heeft dit lokaal geen oogenblik verlaten.”

De Groote Onbekende haalde ruimer adem, en ook de gelaatstreken van Charly verloren hun opgewonden uitdrukking.

„Het is een groot geluk, dat u op dit schandelijke bedrog niet bent ingegaan, mr. Acton.”

„Wij kennen onze lieden zeer nauwkeurig, beste lord,” antwoordde de geleerde. „Doch het mooiste van de heele zaak is, dat niemand anders dan onze gemeenschappelijke vriend, mr. Nicolaas Smith uit Chicago, den zwendel op touw had gezet, waardoor hij op zeer goedkoope en gemakkelijke manier in het bezit van het zeldzame stuk hoopte te geraken.”

„Dat is bijna ongelooflijk!” riep Raffles woedend en stond van zijn stoel op.

„Wij hadden,” ging dr. Acton met zijn verhaal voort, „om geheel zeker te zijn, telegraphisch bij u aangevraagd, hoe de vork in den steel zat. U waart juist op reis en niet te vinden. Dat wij ons nog eenmaal met u in verbinding stelden, was natuurlijk alleen een voorzorgsmaatregel, want wij wisten reeds vooruit, dat u niet het minste vermoeden van de geheele manipulatie hadt.

Toen ons telegram als onbestelbaar terugkwam, twijfelden wij er geen oogenblik meer aan, dat wij het slachtoffer van een schandelijk bedrog zouden geworden zijn.

Wij hadden uw valschen afgezant verzocht, den anderen dag terug te komen, en intusschen de geheele geschiedenis aan een bekwaam detective in handen gegeven.

Deze volgde dan ook den persoon onopgemerkt van uit onze woning en ontdekte binnen korten tijd den eigenlijker bewerk van de geheele zaak.

En zoo kwam het aan het licht, dat niemand anders dan mr. Smith de drijfveer van de geheele zaak was.

„Wat zegt u daarvan, waarde heer?”

„Ongelooflijk! Ongehoord!” riep Raffles herhaalde malen uit.

„Dus zoo'n gevaarlijke broeder is mr. Smith! En wat deedt u verder?”

„Niets! Wat zouden wij doen? Wij lieten de zaak rusten, hielden echter van dien tijd af aan een waakzaam oog op den Amerikaan. Dat heeft hij tot zijn

geluk opgemerkt, want hij is sedert dien tijd heel tam geworden.

„En zoodra wij de een of andere verkeerde handelwijze van hem opmerken, zullen wij hem zonder genade straffen. Wij hopen het dan gedaan te krijgen, dat hij den Engelschen grond niet meer zal durven betreden.”

„Goed zoo, waarde mr. Acton. Dergelijke schepsels moeten uitgeroeid worden, en hoe energischer men daarbij optreedt, des te eerder zal men succes hebben.”

Raffles kreeg zijn sigarettenkoker uit den zak en stak langzaam een sigaret aan, nadat hij er een aan dr. Acton gepresenteerd had. Toen zeide hij:

„Zoo als ik u daar straks reeds vertelde, kom ik juist wegens dezen mr. Smith bij u. En het betreft wel het volgende:

„Ik wil dezen hebzuchtigen schurk voorbeeldig straffen en hem tot spot van zijn vele tegenstanders maken, zoodat hij het van zelf voor een poos zal nalaten, de Engelsche kunstverkoopingen te bezoeken.

Voor dit doel heb ik voor ongeveer een week de groote Chineesche vaas nodig, die zich bij de verzameling van mr. George Halting bevindt, en die hij destijds met vele andere kunstvoorwerpen van mij gekregen heeft.

Daar de levering der gansche nalatenschap van onzen overleden vriend aan het Britsche Museum nog niet heeft plaats gehad, zoo als u mij daar straks verteldet, mijn waarde heer Acton, veroorzaakt deze zaak verder geen bezwaar.

„Neemt ge daarmede genoegen?”

Dr. Acton boog toestemmend het hoofd.

„Ik dank u zeer,” antwoordde Raffles daarop en reikte den dokter de hand. „Dat zal een leuke mop worden. Hoor maar eens:

Ik bied dus mr. Smith onder het een of ander voorwendsel de vaas te koop aan, natuurlijk moet hij daarvoor een enormen prijs betalen.

Doch zooals ik hem ken, zal hij, ondanks zijn gierigheid geen oogenblik aarzelen, om het kostbare stuk in zijn bezit te krijgen.

Wanneer wij het over den koop eens geworden zijn, laat ik een andere vaas, die niets waard is, voor echt doorgaan en houd de echte in mijn handen; wanneer mr. Smith later te Chicago zijn gekochten schat bekijkt, zal hij van schrik over de teleurstelling sprakeeloos zijn.

Hij zal zich er wel voor wachten, de zaak ruchtbaar te maken.

Ten eerste stelt hij zich aan het gevaar bloot, dat hij in verdenking kon komen, uit de nalatenschap van mr. George Halting het stuk van groote waarde te hebben ontvreemd, of ten minste pogingen daartoe had aangewend, en ten tweede zou het juichen van zijn vijanden ontzaglijk zijn, wanneer zij vernamen, dat deze geslepen oude kunstkenner er door een plumpe truc was ingevlogen."

„Waarachtig!" riep dr. Acton verheugd uit, „u hebt een fameus plan, mijn beste lord, om den ouden vrek voor een tijdlang het bezoek aan Engeland te ontzeggen.

Waarheen verkiest u dat deze vaas wordt gebracht?"

„Wanneer het u geen moeite veroorzaakt, nemen wij haar dadelijk mede."

En zich tot Charly wendend, sprak de Groote Onbekende:

„Charly, jij haalt ons wel een auto?"

Charly verdween, en toen hij na eenige minuten weer kwam aanrijden, had Raffles met behulp van den dokter de vaas in een niet al te groote kist gepakt.

Deze kist droeg de chauffeur naar de auto. Raffles en Charly volgden hem nadat zij met een handdruk van dr. Acton afscheid hadden genomen.

De kist werd voorzichtig achter op de auto geplaatst. Charly ging er tegenover zitten. Raffles noemde den chauffeur den naam van een voornaam hotel en ging naast Charly zitten.

Na een kwartier hadden zij hun doel bereikt.

De chauffeur kreeg zijn geld, en Raffles betrok met Charly twee elegante kamers op de eerste étage.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het aanbod.

Den volgenden morgen na de koffie ging Raffles naar zijn Londensche villa.

Charly bleef in het hotel, om op zijn terugkomst te wachten.

Doch er verliepen twee uren, zonder dat lord Lister zich liet zien.

Plotseling werd de deur geopend, en Charly was ten hoogste verwonderd, een vreemdeling de kamer te zien binnentreden, zonder dat de onbekende persoon een woord te zijner verontschuldiging sprak.

De vreemdeling scheen ook van zijn aanwezigheid in het geheel geen notitie te nemen, want hij ging zonder verder een woord te spreken, in de aangrenzende slaapkamer der beide vrienden en ging van de waschtafel gebruik maken.

Charly, die in het eerste oogenblik geen woord kon zeggen en iedere beweging van den man in spanning volgde, greep onwillekeurig naar zijn revolver in den zak.

Zijn vingers omvatten de kolf van het wapen. Daarna ging hij naar den indringer toe en sprak hem aan;

„Mijnheer, ik vind het zeer ontactisch van u, in een vreemde woning binnen te dringen en zelfs meer dan brutaal, dat u niet eens een enkel woord ter verontschuldiging spreekt. En bovendien gaat ge stilletjes uw gang, alsof ik er niet was. Dat is óf een ongehoorde brutaliteit, óf een vergissing!"

„Wat heeft dit te beteekenen?" ging hij opgewonden voort, daar de vreemdeling nog altijd geen aanstalten maakte, om zijn indringen te verklaren.

„Ik verzoek u, onmiddellijk mijn kamer te verlaten."

Bij deze woorden ging hij dreigend naar den onbekende toe en was juist van plan, met de rechterhand zijn revolver uit den zak te krijgen, toen de vreemdeling, die deze beweging gezien had, in een spottend lachen uitbrak.

Charly bemerkte nu, dat hij een groote domheid had willen begaan, want de breedgeschouderde heer met grijzen baard en een bril op het roode gelaat, was niemand anders dan lord Edward Lister alias John C. Raffles.

„Ben je dol geworden, Charly?!" riep de Groote

Onbekende nog altijd lachende en zette de handen in de zijde.

„Dat je onschuldige, fatsoenlijke lieden in hun eigen huis overvalt, had ik van jou waarlijk niet gedacht!”

„Maar wie kan dan weten, beste Edward!” riep Charly nog altijd verwonderd, terwijl hij Raffles opmerkzaam van boven tot onder bekeek, „dat jij je achter dit uitstekende masker verborgt! Je bent daar in het geheel niet in te herkennen! De vermomming is zoo gemaakt, dat zelfs politie-inspecteur Baxter je nimmer daarachter zou vermoeden.”

„Dat verheugt mij te vernemen, beste Charly. Dan zal de truc gelukken. Denk toch eens, mijn zoon, wat voor een gezicht mr. Smith zal opzetten, wanneer hij daarginds in zijn paleis de kist met de kostbare vaas zal openmaken en daarin een waardeloos voorwerp zal vinden.

Wacht eens — wacht — eens —” riep hij nadenkend uit en stak een sigarette aan.

„Ja — zoo gaat het; het zal fameus worden. En wanneer de Londenaars het vernemen, zullen zij uitbarsten van lachen.”

„Zijt ge van plan, den Amerikaan nu te bezoeken, Edward?”

„Natuurlijk, mijn jongen! Let eens op, dat wordt een leuke mop!

Ik rijd nu naar zijn hotel en handel met hem. Mijn nieuwen naam weet ge, Van Bloemen uit Amsterdam, kunst- en antiquiteiten-handelaar.

Je verlaat gedurende mijn afwezigheid het huis niet en bewaakt de kist met den buitengewoon waardevollen inhoud in de slaapkamer, als je oogappels.

Ik zal in elk geval binnen twee of drie uur terug zijn.

„Tot zoolang, beste Charly, adieu! En, zooals gezegd, past goed op de kist.”

„Adieu, Edward! Ik zal zorgvuldig oppassen en de kamer niet verlaten.”

Na deze woorden verwijderde zich Raffles, stapte om den eerstvolgenden hoek in een auto en reed naar het hotel van den Amerikaan, wiens adres — van dr. Acton gewaar was geworden.

Het lag niet in het voorname stadsgedeelte der Engelsche aristocratie, doch ver buiten, in een der vele voorsteden, in een donkere, onvriendelijke en morsige straat.

Het was eigenlijk geen hotel, doch een privé-woning. Mr. Smith woonde daar reeds sedert jaren.

Telkens wanneer hij naar Londen kwam, stapte hij daar af. En daar hij tegenover vreemden zeer wantrouwend en terughoudend was, en geheel voor zich alleen wilde wonen, had hij na veel strijd er toe besloten, het geheele huis te huren, zoodat hij hier ongestoord met zijn eenigen vriend kon wonen, een ouden vrijgezel, die tegelijkertijd den dienst als secretaris voor hem waarnam.

Het was een smal, grijs gebouw, met één verdieping, en weinig kamers. Gelijkvloers, naast de voordeur, woonde een oud, kinderloos echtpaar, de eigenaar van het huis. Daarboven waren drie kleine kamers en een keuken, waar mr. Smith met zijn vriend woonde.

Op de binnenplaats was een soort schuur, die vroeger zeker als stal gediend had.

Mr. Smith had de zijmuren laten wegbreken en massieve muren, zonder deur of vensterramen laten opbouwen.

Slechts door het midden van het dak kon door een getralied luik licht en lucht in dit kelderachtige vertrek binnendringen.

Wanneer men in het inwendige van het gewelf wilde, dan moest men door de woning van het oude echtpaar een steenen trap afgaan, die tevens dienst deed als toegang tot de schuur en die voorzien was van een sterke, ijzeren deur.

In deze loods waren de kunstschaten, die mr. Smith opkocht op zijn reizen door Europa en zoo lang bewaarde totdat ze onder zijn toezicht op een der groote stoombooten geladen en tegelijk met hem over den Atlantischen Oceaan vervoerd werden, ten einde dan nog eens overgeladen te worden en naar hun bestemmingsplaats Chicago gebracht, waar zij in het paleis van den Amerikaanschen gierigaard naast de andere kunstschaten geplaatst werden.

Het was Raffles bekend geworden, dat mr. Smith bijna nooit anders uitging dan naar de groote verkoo- pingen.

Daarom dacht hij hem ook heden thuis te treffen.

Uit zuinigheid liet mr. Smith zich door een restaura- tiehouder zijn spijzen toebereiden, en had zeker nog nooit, hoe dikwijls hij ook te Londen geweest was, in een der groote hotels gegeten.

Na verloop van een goed half uur kwam Raffles in de nabijheid van het grijze huis.

Hij liet zijn rijtuig op den hoek van de straat stilhouden, stapte uit en betaalde.

Daarna ging hij te voet tot aan het huis.

Hij probeerde of de deur open was, maar toen hij

die gesloten vond, belde hij verscheidene keeren aan.

Het geluid der bel werd binnen vernomen; maar er verliep geruime tijd, voordat iemand zich hooren liet.

Eindelijk werd heel voorzichtig en zachtjes een venster geopend, waaruit een stokoud mannetje keek, die met heesche stem vroeg, wat Raffles verlangde.

De Grootte Onbekende moest onwillekeurig lachen, toen hij den bewaarder der schatten van den Amerikaan zag.

Hij nam beleefd zijn hoed af en vroeg met een verdraaide stem, of mr. Smith of zijn secretaris thuis waren.

Verwonderd en bevreesd keek de nuisbewaarder hem aan, want het was nog nooit gebeurd, dat iemand naar mr. Smith gevraagd had, zoolang hij in dit huis woonde.

Toen hij van zijn verwondering bekomen was, dacht hij er een oogenblik over na, wat hij doen moest.

Daarna verdween hij van het venster, dat hij weer zorgvuldig sloot.

Raffles vermoedde, dat hij naar mr. Smith was gegaan om dezen van de komst van den vreemdeling kennis te geven.

Hij had zich daarin ook niet vergist, want het duurde niet lang of er werd een venster geopend, waarvoor zich het hoekige gelaat van den millionnair vertoonde.

Kort daarop verscheen ook de oude man weer voor het venster, opende het en vroeg den naam van den bezoeker.

Den Grooten Onbekende kwam dit vreemd voor, doch hij schikte zich er in.

Hij deed, alsof hij den Amerikaan, wiens zwarte oogen wantrouwend en loerend op hem gericht waren, niet zag en reikte den oude zijn visitekaartje, die het met bevende handen aannam.

Op hetzelfde oogenblik verdween hij weer.

Er verliepen eenige oogenblikken, maar eindelijk hoorde Raffles, die reeds ongeduldig geworden was, voetstappen in de gang.

Er werd een sleutel in het slot van de deur gestoken, hij werd twee keer omgedraaid, de deur ging open en Raffles ging naar binnen.

De deur werd dadelijk weer achter hem gesloten.

In het huis heerschte een ondoordringbare duisternis en de atmosfeer was er zoodanig bedorven, dat Raffles dacht te zullen stikken.

Hij stak een lucifer aan en keek rond.

Nu zag hij een groot, vuil vertrek; de deur was

van matglas en alles was zóó vuil, dat bijna ieder voorwerp onkenbaar was.

De vloer was geasphalteerd en daar er op verscheidene plaatsen gaten waren, was het voor ieder vreemdeling gevaarlijk, er over te loopen.

Toen Raffles bij het licht van een lucifer alles eenigszins opgenomen had, keek hij naar zijn begeleider en bemerkte dat hij bij de straatdeur was en er mede bezig was om deze, nadat hij ze goed gesloten had, ook nog van grendels te voorzien.

Men kon opmerken, dat dit den kleinen, zwakken man moeilijk viel en toen Raffles naar hem toe ging om te zien, wat hij deed, verzocht hij, hem daarmede te helpen.

„Maar mensch, wat doet ge daar?” ontsnapte het aan Raffles' lippen. „Gij barrikadeert het huis, alsof ge een bende Indianen moest afweren. Of zijn de Duitschers reeds op de Theems?”

De oude schrok bij deze woorden en keek Raffles hulpeloos aan.

„Ja, waarlijk, mijnheer! de Duitschers zijn er reeds! O wee, o wee! God zij ons genadig.

Marie!” riep hij in de duisternis, „de Duitschers zijn er. Zij komen reeds. Marie! hoort ge dan niets?”

Hij beefde zóó erg, dat hij zich aan den muur moest vasthouden, om niet neer te vallen.

Met moeite sleepte hij zich naar de trap; Raffles moest hem ondersteunen.

Op eens drong er een lichtstraal tot hem door; Marie, de vrouw des huizes, had een petroleumlamp in de hand.

Zij had blijkbaar de woorden van haar man niet verstaan en was alleen met de lamp gekomen om den vreemdeling bij te lichten.

In het woonvertrek van het echtpaar, waarin allerlei oude meubelen stonden, viel de man op een kanapee neer.

Onder luid gesteun vertelde hij nu aan zijn vrouw, dat de geheele oorlogsvloot van Duitschland reeds op de Theems was en dat zeer zeker reeds morgen de stad zou gebombardeerd worden.

Raffles deed vergeefsche moeite om den man dit uit het hoofd te praten.

Hij was zóó vast overtuigd van hetgeen hij zoo juist verteld had, dat de Grootte Onbekende er eindelijk wel van moest afzien, om den grijsaard tot andere gedachten te brengen.

Raffles begreep tot zijn grooten spijt, dat de hoofden van deze beide menschen op hol waren gebracht

door de steeds loopende geruchten van een inval der Duitschers en dat reeds een enkel woord daarover voldoende was, hen in angst en schrik te brengen.

Lord Lister, alias Raffles, nam zich voor om bij de eerste gelegenheid de geheime oorzaken van dezen ernstigen toestand met alle kracht op te sporen en de verspreiders van deze leugenachtige berichten omtrent Duitschlands plannen zoodanig aan de kaak te stellen, dat zij er in den eersten tijd zeker niet meer aan zouden denken, om door hunne dwaze berichten het Engelsche volk op te hitsen tegen de sterkste mogendheid van Europa.

Maar op dit oogenblik nad de Groote Onbekende geen tijd genoeg, om nog langer over dit moeilijke probleem na te denken.

Hij was thans op den goeden weg om zijn vaderland te verlossen van een binnenlandschen vijand, die het op een minder bloedige manier bedreigde.

Toen Raffles geen kans zag om de beide oudjes van hun dwaalbegrippen af te brengen, keerde hij zich om en liep langzaam de trap op.

Hij moest zich van verscheidene lucifers bedienen, omdat er ook hier geen lichtstraaltje te zien was; zoodoende liep hij anders gevaar om naar beneden te vallen.

De treden van de trap waren versleten en het kwam Raffles bijna voor, dat zij bij iedere trede afbreken konden.

Hij kwam onder anderen langs een venster, waarin slechts een klein glas was, dat beplakt scheen met een stuk grijs pakpapier.

In dit papier was een klein gaatje; Raffles keek er door.

Het zag uit op een binnenplaats.

De oogen van lord Lister waren spoedig aan het schemerlicht gewend geraakt en hij bemerkte in den hoek van de binnenplaats het gebouw zonder deur of venster.

Juist wilde hij het papier van het venster afscheuren, toen er een deur geopend werd en er iemand naar beneden ging.

Hij ging snel van het venster weg, stak op nieuw een lucifer aan en liep de trap op.

Daar ontmoette hij iemand met een lantaarn in de hand.

De Groote Onbekende kon het gelaat van den hem tegemoetkomende niet zien.

Thans bevonden de beiden zich tegenover elkaar en

Raffles begreep, dat het mr. Smith was, die voor hem stond.

Deze keek verwonderd naar den indringer en wachtte er op, tot dat deze hem zou aanspreken.

„Donder en duivel! men breekt hier hals en beenen!”

Raffles had de woorden duidelijk genceg uitgesproken, zoodat mr. Smith ze hooren kon.

Nu sprak lord Lister er zijn verwondering over uit, dat de Amerikaan plotseling voor hem stond.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer! Kunt u mij misschien zeggen, waar in dit vuile, vervloekte huis de rijke Amerikaan, mr. Nicolaas Smith, uit Chicago woont?”

Ik kon het bijna niet gelooven, toen ik het huis in de verte zag; maar het vriendelijke, oude echtpaar zeide mij, dat mr. Smith hier woont, zoodat ik het gewaagd heb, dit roovershol binnen te dringen.

Ik wou dat ik maar eerst weer uit dit huis was, want binnen een half uur wordt men hier ziek.

Ik kan mij waarlijk niet voorstellen, dat hier een millionair kan wonen, die aan alle gemakzucht der Amerikanen gewoon is. Ik kan dit nog minder gelooven, omdat de man, dien ik dringend spreken moet, zeer kunstlievend en een bekendheid is op het gebied der kunst.”

Mr. Smith had deze woorden, die Raffles vlug gesproken had, met de grootste verwondering aangehoord.

Thans keerde hij zich om, hield de lantaarn in de hoogte, zoodat het volle licht op Raffles viel en zei, terwijl hij langzaam weer de trappen wilde opklimmen:

„Veroorloof mij u naar mr. Smith uit Chicago te brengen.”

„Dat vind ik zeer lief, mijnheer!” antwoordde de Groote Onbekende en volgde zijn begeleider.

Zij bleven voor een deur staan, die er gehavend uitzag, en nadat de Amerikaan deze met een sleutel geopend had, traden beiden in een nederig vertrek, waarvan de meubels er bijna armoedig uitzagen.

Bij het venster, aan de rechterzijde, stond een kleine, oude schrijftafel en aan de rechterzijde daarvan een stoel.

Dan kwam een deur, die naar een zijvertrek leidde; hier stond weer een stoel en in den hoek een ijzeren kachel.

Tegenover de schrijftafel stond een chaise longue, waarop een gekleurde deken hing, waarvan de oor-

spronkelijke kleur niet meer was te herkennen.

Aan de linkerzijde was een deur en daartegenover zag men alleen een oude, wormstekige kast.

Dat was het vertrek, waarin de dollarkoning mr. Smith werkte; de man, die een vermogen van 80 miljoen dollar bezat.

Bij het binnenkomen in dit vertrek stak een oude man met gladgeschoren gelaat, die als een bediende gekleed was, zijn hoofd door de deur en vroeg:

„Mr. Smith, heeft u mij geroepen?”

Toen deze den vreemdeling zag, sperde hij verwonderd den mond wijd open en keek Raffles verschrikt aan.

Daarna verdween hij snel door de deur, die hij dicht trok.

Maar mr. Smith liep hem na en trok hem in de kamer terug; de man bleef zwijgend bij de deur staan en beantwoordde den groet van Raffles met een buiging.

Lord Lister wendde zich hierop tot den Amerikaan en zeide:

„Zoo als ik zoo even hoorde, zijt gij zelf mr. Smith.”

„Wel zeker! Mijn naam is Nicolaas Smith, uit Chicago!” antwoordde de millionaire. „Wat voert u tot mij? en waarmede kan ik u van dienst zijn?”

De Amerikaan probeerde tevergeefs om de verlegenheid te verbergen, die zich van hem had meester gemaakt.

„Dan vraag ik excuus!” antwoordde Raffles en reikte mr. Smith de hand, omdat hij hem onder alle omstandigheden in een goed humeur wilde houden, en hij voegde er bij:

„Dan hebben de goede menschen in dit huis toch gelijk gehad, toen zij beweerden, dat u van eenzaamheid en eenvoudigheid houdt, mr. Smith!

Ik wilde het eerst niet gelooven, maar nu ben ik overtuigd. Ik heet Ludwig van Bloemen. Ik ben verzamelaar van antiquiteiten en woon te Amsterdam.”

„Dat is mij zeer aangenaam! Zeer aangenaam, mijnheer! Dat doet mij genoegen”.

„Ik ben express uit Amsterdam gekomen, toen ik hoorde, dat u hier woont, om aan de verkooping bij Christie deel te nemen.

Terwijl ik u bij naam reeds lang ken, maar nog nooit het genoegen had, u persoonlijk te spreken en daar bovendien mijn tijd zeer beperkt is, heb ik u opgezocht. Het betreft natuurlijk een zaak van het grootste gewicht.”

„Dat is zeer vleidend voor mij, mijn waarde Van Bloemen. Waarlijk zeer vleidend. Heeft u mijn raad noodig? Zoekt u iets, waarde heer?”

„Noch het een, noch het ander, mr. Smith. Maar ik ben gekomen om u iets heel zeldzaams aan te bieden. Natuurlijk om aan u te verkoopen!” voegde Raffles er bij, toen de Amerikaan het gelaat begon te vertrekken en tevens een afwijzende handbeweging maakte

„Maar ga toch zitten! Neem plaats op dezen stoel!”

Hij betastte de stoel eerst met zijn handen, alsof hij zich van de stevigheid wilde overtuigen.

„Ik dank u”, antwoordde Raffles en nam plaats.

De millionaire ging eveneens zitten en de bediende bleef wachtend bij de deur staan.

Raffles, die niet in tegenwoordigheid van den bediende wilde spreken, zeide:

„Het is een zeer delicate zaak, waarover ik u wilde onderhouden; ik weet niet — — ik weet niet — —”

„O”, viel de Amerikaan hem in de rede. „Spreek gerust. James is mijn vriend en zwijgt als het graf. Niet waar, James?”

De bediende boog en keek zijn heer dankbaar aan.

„Ja, ja”, ging mr. Smith voort, „u zult zelf wel weten, hoe weinig ware vriendschap er op aarde bestaat. James heb ik duizendmaal op de proef gesteld. Spreek dus maar gerust.”

Raffles zweeg nog een oogenblik, om den millionaire nieuwsgierig te maken.

Eindelijk begon hij aarzelend:

„Ik heb u zoo even reeds gezegd, dat uw naam, mr. Smith, bekend staat voor dien van een der eerste en ijverigste verzamelaars van kunstvoorwerpen en antiquiteiten.

Ik zelve moet mij altijd tevreden stellen, omdat ik slechts over weinig middelen kan beschikken, met copieën of reproducties van voorwerpen van waarde, ten einde mijn zucht tot verzamelen tevreden te stellen.

Daar ik weet, dat u, mr. Smith, de meest volmaakte verzameling bezit, die er op de wereld bestaat, wend ik mij het eerste tot u, met de veronderstelling, dat u mijn mededeelingen naar waarde zult weten te schatten.”

„Gij brengt mij waarlijk in spanning, waarde heer”, zeide de millionaire tot zijn bezoeker.

„Uw verrassing zal inderdaad zeer groot zijn, luis-ker dus.

Ik heb namelijk een groote ontdekking, tevens een groote uitvinding gedaan."

„Zoo, — en dat is —?" vroeg mr. Smith, die zijn nieuwsgierigheid nauwelijks meer kon bedwingen.

„Nu — luister naar hetgeen ik u vertellen zal. Ik heb een zeer — zeer kostbare uitvinding gedaan", ging lord Lister voort, terwijl het vuur in zijn oogen fonkelde.

„Zeg eens, als ik heden bij u kwam en u een grooten schat voor de voeten kon leggen, wat zoudt u dan doen?"

„Dan — dan — dan — maar spreek dan toch, mijn waarde Van Bloemen!"

„Welnu Ik zal kort zijn. Ik ben sedert eenige dagen in het bezit van de kostbaarste Chineesche vaas, die er bestaat!

Ik wil u vooraf zeggen, dat er nog een tweede exemplaar van bestaat.

„Maar deze twee zijn de eenige, die er bestaan."

De Amerikaan begon te beven en zijn handen tasten naar iets om zich aan vast te houden.

„Wat —? Hoe? — U hebt toch niet — U bent toch niet. Neen! Neen! — U bent op een dwaalspoor. Men heeft u om den tuin geleid."

„Dat heb ik eerst ook gedacht!" antwoordde Raffles langzaam. „Maar ik heb honderd onomstootelijke bewijzen, dat dit niet het geval is.

Ik weet wat u zeggen wilt", sprak hij verder, toen hij zag, dat de millionair hem in de rede wilde vallen. „Uw redeneeringen veranderen er niets aan.

De vaas is echt, want zij komt uit het Keizerlijk Paleis te Peking."

Mr. Smith keek zijn gast sprakeloos aan.

Zou het mogelijk, zou het waar zijn, wat de man beweerde?

Langzaam stond hij op, liep met wankelende schreden eenige malen het vertrek op en neer, bleef eindelijk voor Raffles staan en begon daarna weer heen en weer te loopen.

Hij schudde daarbij verscheidene malen het hoofd.

Raffles liet hem stil begaan.

Hij begreep, dat de Amerikaan nem na de eerste verrassing met vragen bestormen zou.

„Wilt u het zien, mr. Smith? Ik heb het meesterstuk hier!"

„Waar? — Toon het!"

Mr. Smith was plotseling blijven staan en wendde zijn gelaat naar Raffles.

Daarna keek hij zoekend het vertrek rond.

„Neen! zoo niet!" zei Raffles, toen hij den millionair zoo zag rondloopen.

„Dat zou te veel gewaagd zijn.

Maar als gij zoo goed wilt zijn, mr. Smith, kom dan in mijn hotel, daar zal ik u het kleynood toonen. Kom, ga maar mee!"

De gierigaard greep de beide handen van Raffles en drukte ze krampachtig.

Daarna hielp James hem zijn overjas aantrekken en eenige minuten later verlieten beide mannen het huis.

Nadat zij de nauwe straat achter den rug hadden, riep Raffles een auto aan, die juist voorbij reed en stapte daar met den Amerikaan in.

Gedurende den rit vertelde hij hem in korte woorden, hoe hij in het bezit van de vaas was gekomen.

Eenige maanden geleden was een matroos, die vroeger in Engeland thuis behoorde, bij hem in Amsterdam geweest en had hem de vaas te koop aangeboden. Hij had dadelijk gezien, dat het stuk een kolossale waarde had, waarvan de verkooper natuurlijk niet het geringste vermoedde.

Toen hij naar de herkomst van het voorwerp vroeg, maakte de man eerst allerlei uitvluchten. Doch toen Van Bloemen hem stilzwijgendheid had beloofd en hem 1000 francs voor de vaas bood onder voorwaarde, dat hij precies wilde vernemen, waar het stuk vandaan kwam, vertelde de matroos het volgende:

„In het jaar 1900, toen in China en voornamelijk in Peking de opstand uitbrak, had hij den oorlog meegemaakt.

De keizerlijke familie was gevlucht en naar het midden van het land gegaan.

Toen Peking veroverd was, en de bondgenooten de stad waren ingetrokken, werd ook het Keizerlijke paleis bezocht, en toen was hem de bijzonder mooie, gekleurde vaas in het oog gevallen.

Daarbij was hij ook op den inval gekomen, zijn verloofde een gedachtenis uit het verre China mee te brengen en op een gunstig oogenblik had hij zich de vaas toegeëigend.

Hij gaf haar aan een goeden vriend en landsman, die te Peking in betrekking was, en deze zond haar, in een kist verpakt, naar zijn geboorteplaats aan zijn ouders.

Toen zijn diensttijd om was en hij naar Engeland terugkeerde, vond hij nog wel de vaas; zijn bruid had echter niet op hem gewacht, doch was met een ander getrouwd.

Nu bleef de vaas langen tijd onopgemerkt bij zijn

ouders staan, totdat de matroos een ander meisje leerde kennen, met wie hij nu wilde trouwen, en die hem aanraade, wanneer hij haar van de vaas sprak, deze te verkoopen, opdat zij zich van de opbrengst een huishouden konden aanschaffen.

De man had het niet durven wagen, de vaas in Engeland aan te bieden, daarom was hij naar Holland gereisd, en door een gelukkig toeval was hij het eerste bij den heer Van Bloemen terecht gekomen.

„Op deze manier is het kostbare stuk in mijn handen geraakt”, besloot Raffles zijn verhaal.

Mr. Smith had hem eerst laten uitpraten.

Nu haalde hij diep adem en keek peinzend voor zich heen.

„Ik heb, toen ik de ontzaglijke waarde van de vaas taxeerde”, ging lord Lister voort, „als goed handelman den voormaligen matroos natuurlijk geen woord daarvan gezegd.

Eerst aarzelend, om hem niet wantrouwend te maken, betaalde ik hem de som, gaf hem bovendien nog 500 francs, als een huwelijksgift voor de gelukkige verloofde, die uitgelaten van vreugde was.

Zodoende ben ik dus momenteel de gelukkige eigenaar van een kunstvoorwerp, waarvan slechts nog een tweede exemplaar op de geheele wereld bestaat.

En dat wil, omdat het porselein is, buitengewoon veel zeggen”.

„Ja — a! steunde mr. Smith, „dat wil inderdaad veel zeggen!”

„Het andere exemplaar” — begon Raffles weer met luider stemme, toen hij de uitwerking van zijn woorden zag, „zal nu echter voor iedere privé-verzameling verloren zijn.

U weet, mr. Smith, dat mr. George Halting eenige dagen geleden gestorven is en zijn verzameling bij testament aan het Britsche Museum heeft vermaakt. Ik ben met zijn vriend en raadgever dr. Robert Acton, met wien ik eenige jaren in Duitschland gestudeerd heb, zeer bevriend.

Heden heb ik hem bezocht en hij heeft mij de verzameling van den ontslapene getoond. Ik zeg u, mr. Smith, wat men daar te zien krijgt, vergeet men zijn gansche leven niet meer. Het eene stuk is al kostbaarder dan het andere.

De kroon van de verzameling vormt natuurlijk de Chineesche vaas. Zoo als u zich wel zult herinneren, kocht mr. Halting dit stuk jaren geleden van een Engelschen lord.

Hij schepte er een bijzonder genoegen in, de vaas

aan ieder van zijn intieme bezoekers te laten zien.

Ik heb ze heden, om den laatsten twijfel aan de echtheid van het in mijn bezit bevindende stuk weg te vagen, beiden met elkander vergeleken. Zij gelijken precies op elkander, zoodat men zich altijd weer over de kunst van de oude Chineezers moet verwonderen.

Dat was voor mij het gelukkigste oogenblik van mijn leven.”

„Mr. Van Bloemen”, kwam het langzaam en sidderend van de lippen van den Amerikaan, die door opgewondenheid in zijn stoel achterover was gevallen, „mr. Van Bloemen, lieve, beste, eenige vriend, kunt u mij dezen aanblik ook niet verschaffen? Slechts één maal! Een enkele maal!”

Raffles schudde afwijzend het hoofd.

„Hoe zou ik dat kunnen, mr. Smith. Weet u, welke waanzinnige gedachte bij mij opkwam, toen ik de beide vazen voor mij had en ze lang vol bewondering beschouwde?

Ik dacht in stilte, welk een onuitsprekelijk geluk het zou zijn wanneer iemand beide vazen zijn eigendom mocht noemen.

Deze gedachte kan natuurlijk nimmer vervuld worden. Niettemin zou ik het ten minste beproeven, wanneer ik daartoe rijk genoeg was.

Met geld kan men alles verkrijgen, mijn beste heer Smith; u zult dit zeker ook wel ondervonden hebben, nietwaar?”

De Amerikaan scheen deze woorden in het geheel niet gehoord te hebben. Hij zat als verlamd en zat in diep gepeins verzonken.

Raffles moest hem eerst aan zijn arm schudden, voordat hij weder tot zich zelf kwam, en daarna duurde het nog geruimen tijd, voordat hij spreken kon.

De auto hield stil.

De beide mannen stapten uit.

De millionaire was als versuft. Een grootsch denkbeeld hield hem zeker bezig.

Het was niet moeilijk, hem te doorgronden.

Raffles had de menschen zorgvuldig bestudeerd en verstond de kunst in hun gelaat te kunnen lezen, als in een opengeslagen boek.

Daardoor stoorde hij mr. Smith niet; hij nam zijn arm en bracht hem in zijn elegant kwartier.

Hier eerst kwam de millionaire weer tot zich zelf.

De lusteloosheid, die hem beheerschte, maakte voor een koortsachtige opgewondenheid plaats.

Hij bemerkte het nauwelijks, dat het vertrek, waar zij nu binnentraden, bewoond was.

Charly trok zich echter op een wenk van zijn vriend in den donkersten hoek terug.

M. Smith gunde zich nauwelijks den tijd, zijn overjas uit te trekken.

Met groote, haastige stappen liep hij het vertrek op en neer, bleef van tijd tot tijd staan, om Raffles te beschouwen en begon dan weer opnieuw zijn rusteloze wandeling.

De Groote Onbekende had zich expres niet gehaast, met het uittrekken van zijn overjas.

Hij wilde de verwachting van den Amerikaan op het hoogste spannen, om hem des te zekerder in het net te kunnen vangen.

Eindelijk droeg hij met behulp van Charly de kist met de vaas in het vertrek en langzaam en voorzichtig werd het wonderwerk van oude Chineesche kunst van het omhulsel bevrijd.

Toen het eindelijk in haar geheele verrukkende schoonheid voor de oogen van den Amerikaan stond, haalde hij zich, op de teenen loopend, een stoel, nam daarop plaats, vouwde de handen en bekeek het kleinood met de grootste aandacht.

Zoo zat hij wel een kwartier, zonder zich te verroeren.

Toen stond hij op en begon zorgvuldig te onderzoeken, totdat hij eindelijk na een kwartier naar Raffles ging, hem op den schouder klopte en van vreugde stralend uitriep:

„Zij is echt! Zij is inderdaad echt, mr. Van Bloemen!”

„Dat weet ik reeds sedert langen tijd, mijn beste heer Smith,” gaf lord Lister lachend ten antwoord. „Daarover zijn wij het reeds lang eens!”

„Wat wilt ge er voor hebben?” vroeg de Amerikaan na een kleine pauze. „Wat wilt u er voor hebben, beste heer? Want de vaas moet beslist mijn eigendom worden. Deze en.....”

„Deze en —?” herhaalde Raffles langzaam, waarbij hij Charly een veelbeteekenenden blik toewierp.

„Deze en de andere!” fluisterde mr. Smith den vermeenden kunsthandelaar zachtjes in het oor.

Raffles begon luidkeels te lachen, terwijl de millionair hem strak aankeek; vervolgens zei de Groote Onbekende:

„Laat deze hoop maar gerust varen, mijn beste

vriend. Want daar komt toch niets van. Alleen...”

„Wat dan, wat dan?”

„Laat dat. Niets! Doch zeg mij nu, wat u vrijwillig voor deze vaas wilt geven?”

De Amerikaan dacht eenige oogenblikken na.

Men kon het hem aanzien, hoe hij met een besluit streed.

„Duizend pond!” kwam het aarzelend van zijn lippen.

En weer begon Raffles te lachen, doch zóó hartelijk en aanhoudend, dat hij zich de zijden vasthield.

„Een leuke mop, mr. Smith. Inderdaad. Neen, mijn waarde, laat ons ieder woord verder sparen. En opdat u zich geen valsche voorstellingen zult maken, kunt u hooren, hoe ik er over denk.

U betaalt mij, en wel in baar geld of met een chèque op een Bank hier ter plaatse 50,000 pond sterling.

Wilt u of wilt u niet, mr. Smith?”

De Amerikaan zonk als vernietigd in den naastbijstaanden stoel en sloot de oogen.

Zijn gelaat had een lijkkleur, zijn op elkander geperste lippen trilden zenuwachtig.

Zoo verliepen er tien minuten.

Raffles bekommerde zich niet om hem.

Met een onverschilligheid, alsof het een eenvoudige zaak gold, pakte hij met behulp van Charly de kostbare vaas weer in en droeg de kist naar de slaapkamer.

Toen hij daaruit terugkeerde en mr. Smith nog altijd onbewegelijk zat, klopte hij hem op den schouder en sprak luid:

„Overleg het nog eens in kalmte, mr. Smith! Ik blijf nog bijna acht dagen hier en zal een mogelijken verkoop niet eerder afsluiten voordat u mij uw besluit hebt doen toekomen.

Zend mij uw kamerdienaar James, beste vriend. Doch, zoo als gezegd, overleg tehuis nog eens de zaak in kalmte.

De prijs staat vast!”

Mr. Smith stond langzaam op. Zijn gelaat was zeer veranderd. Hij leek, alsof hij suf was.

Hij wist in het geheel niet, hoe hij op straat was gekomen.

Werktuigelijk liep hij voetje voor voetje.

Toen hij niet verder kon, riep hij een auto aan; dit was de eerste keer, dat hij zich zelf van zulk een voertuig bediende, gaf zijn adres op en stapte in.

Het baarde niet weinig opzien in de kleine, nauwe straat, toen de auto, die in deze buitenwijk als een

soort wonderdier werd beschouwd, voor het grijze huis met een verdieping stilhield.

De vrouw van den huiseigenaar viel in onmacht en de kamerdienaar kon van opgewondenheid geen woord uitbrengen.

De chauffeur moest Smith eerst uit zijn verdooving opwekken en daarna duurde het nog een poos, voordat deze begreep, waar hij zich bevond, en wat er met hem was voorgevallen.

Daarna stond hij met de hulp van James op en sleepte zich naar zijn kamer, waar hij op zijn bed neer viel, zonder een woord te zeggen.

De huiseigenaar sloot weer zorgvuldig de deur en begaf zich naar boven in het vertrek van zijn huurder, om naar diens toestand te zien.

Hier kwam James hem tegemoet.

Hij kende dit ziekteverschijnsel maar al te goed.

Doch zoo als nu, had hij het nog nimmer bij zijn heer opgemerkt.

Mr. Smith leed namelijk telkenmale aan deze kwaal, wanneer er bij Christie een verkooping had plaats gehad, en hij later daarvan terugkeerde.

Deze toestand duurde al naar gelang de hevigheid van zijn lijden was en dat hing gewoonlijk van het

bedrag af, dat de oude vrek op de verkoopdagen van zijn verzamelingen geofferd had.

En zijn gemoedstoestand was voor James de beste thermometer betreffende den toestand van zijn heer.

Hij stelde dus den angstigen huisheer over den toestand van den millionaire gerust, doch kon niet in gebreke blijven, er met een gewichtige gelaatsuitdrukking aan toe te voegen:

„Vijftigduizend pond, mijn waarde! Eerder meer dan minder! Ik ken dat!”

Het grijze mannetje keek den kamerdienaar versuft aan, schudde zijn hoofd en ging langzaam en voorzichtig de trappen weer af, om met zijn wederhelft voor den zoo en zooveelsten keer uit te rekenen, wanneer nu toch werkelijk de Duitschers over het Kanaal zouden komen, om Londen te bombardeeren en te bestormen.

James sloot de gangdeur, keek nog eens naar zijn heer, dien hij uitgekled had, en die nu rustig sliep; daarna legde hij zich op de chaise longue, dekte zich toe en fluisterde nog voor hij insliep:

„Ik bereken, dat in drie dagen dat zaakje in orde is en onze verzameling weer 50,000 pond sterling in waarde gestegen is.”

Daarna hoorde men aan de diepe ademhaling, dat hij ook was ingeslapen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De eerste koop.

Er waren drie dagen verlopen.

Raffles had ze niet nutteloos laten voorbijgaan, doch was ijverig bezig geweest.

Want hij wist reeds vooruit, wat hem deze tijd of ten minste de volgende dagen zouden brengen.

Onmiddellijk nadat mr. Smith hem verlaten had, was Raffles' plan gereed.

Hij keek den rijken Amerikaan, die als een geslagen hond heensloop, zegevierend na.

Daarna trad hij aan het venster, stak een sigarette op en blies den fijnen, blauwachtigen rook peinzend voor zich uit.

In dergelijke oogenblikken waagde Charly het niet, hem te storen. Hij dacht er te vergeefs over na, welke bedoeling Raffles eigenlijk met dezen gierigaard en dollarkoning had.

Want dat hij voor een nagemaakte vaas zoo'n groote som zou uitgeven, geloofde Raffles op het laatst zelf niet.

Doch deze wist wat hij deed. Hij kende de menschen en tastte ieder in zijn zwakke zijde.

Buitendien had hij zich voorgenomen, den kunst-vampier voor langen tijd van zijn roofzucht te genezen en lord Edward Lister, alias John C. Raffles, was de persoon, die met taaie, onbuigzame wilskracht en een bewonderenswaardig verstand zijn wil wist door te zetten.

Nu verwijderde hij zich van het venster en ging naar Charly toe, die hem met gespannen aandacht beschouwde.

Hij begon luidkeels te lachen en gaf zijn getrouwe een vriendschappelijken ribbestoot.

Nu moest Charly ook lachen.

„Wat is er, Edward? Hebt ge nu een uitweg gevonden?”

„Natuurlijk, mijn zoon! Dat wordt een kostelijke grap. Nu zullen zij te Scotland Yard weder iets hebben om te lachen, om den tijd dood te slaan. Jammer, dat ik er niet bij kan zijn.”

„In Scotland Yard?” herhaalde Charly verwonderd.

„Zeker! Wij mogen onze vrienden toch niet vergeten. Nu zal Marholm weer een moeilijken strijd met zijn chef, den politiekoning van Londen, inspecteur Baxter hebben.”

„Je spreekt vandaag in raadselen, beste Edward. Vergeef mij, doch ik begrijp het niet. Eerst verkoop je aan mr. Smith een kostbare Chineesche vaas, die in het geheel niet van jou is, voor een fabelachtigen prijs, ofschoon je mij van te voren gezegd hadt, dat je haar nimmer uit handen zoudt geven.

En ik was er persoonlijk bij, dat je haar van dr. Acton voor een week geleend hebt.

Dan maak je toespelingen, alsof je den half gekken Amerikaan nog een tweede dergelijk exemplaar kondt verkoopen, en nu haal je ook onzen zeer geëerden vriend, politie-inspecteur Baxter, in de zaak.

Dat begrijp ik volstrekt niet, hoewel ik toch anders zoo dom niet ben.”

Vragend keek Charly Brand Raffles aan, die moeite had om niet in een schaterlach uit te barsten.

Toen zijn getrouwe secretaris zweeg, ging hij naar hem toe, legde hem, als om hem gerust te stellen, de beide armen op de schouders, keek hem schalksch lachend in het gelaat en sprak op vroolijken toon:

„De zaak is toch zeer eenvoudig, lieve Charly! Er is niets eenvoudiger dan dit. Een kleinigheid!”

En daar Charly hem nog altijd ongerust aankeek, ging hij voort: „Let eens op!

Wij verkoopen de vaas, die je vroeger gezien hebt, in het geheel driemaal. En weliswaar tweemaal aan mr. Smith, eenmaal aan het Britsch museum, en het origineel geven wij aan dr. Acton terug. Ben je nu tevreden?”

„Ik ben nu nog even wijs als zoeven, Edward. Wij hebben immers slechts een enkel exemplaar, dat wij toch niet aan vier verschillende adressen kunnen afleveren!”

„Zeker! Zeker, mijn waarde!” antwoordde Raffles lachend.

Charly trok medelijdend de schouders op en sprak toen onderworpen:

„Ik zal het afwachten! Ik weet echter niet, en kan mij ook niet voorstellen, hoe gij dit kunststuk klaar kunt spelen!”

„Bezorg mij voor alles nog drie zulke kisten, zooals die is, waarin zich de vaas bevindt. Je begrijpt mij, zij moeten precies zoo lang, hoog en breed zijn. Iedere schrijnwerker maakt die in een dag gereed. Buiten dien heb ik noodig.... een.... twee.... drie.... in het geheel negen groote keisteenen. Begrepen?”

„Allright!” klonk Charly's stem uit de slaapkamer, waar hij reeds bezig was de juiste maat der kisten te nemen.

Vervolgens ging hij de straat op om een schrijnwerker te zoeken, die tegelijkertijd de gewenschte negen steenen en des avonds de drie bestelde kisten zou afleveren.

Toen de secretaris van Raffles terugkwam en de kamer binnentrad, schrok hij hevig. Hij dacht te droomen en kneep zich in den arm, om er zich van te overtuigen, dat hij goed wakker was.

Maar de pijn, die het knijpen in zijn arm hem veroorzaakt had, bracht hem tot de overtuiging, dat het werkelijkheid was, hetgeen hij zag.

In het woonvertrek der beide vrienden werd dezelfde scene afgespeeld als drie dagen geleden.

Mr. Smith zat weer voor de Chineesche vaas en bekeek die als iemand, die versuft is; Raffles zat in zijn nabijheid en keek den Amerikaan voortdurend aan.

Charly durfde nauwelijks naderbij komen en toen hij dit eindelijk deed, bleven zijn oogen voortdurend op den millionnair gevestigd.

Deze had de komst van Charly niet opgemerkt, hij stond plotseling op, haalde zijn portefeuille voor den dag en overhandigde met bevende hand aan Raffles een papier: een cheque op de Bank van Engeland, ten bedrage van 50,000 pond sterling = zes honderd duizend gulden.

Met een dankende hoofdbeweging nam Raffles de cheque aan.

Nadat hij deze nauwkeurig had gelezen, deed hij ze in zijn portefeuille en reikte Mr. Smith de hand.

„De zaak is afgedaan. Ik dank u.”

De Amerikaan streek met zijn hand over het kostbare voorwerp, alsof hij het wilde liefkozen, zette de vaas voorzichtig weer neer, ging een stap achteruit en

toen weer naar voren, en kon niet genoeg naar het prachtige voorwerp kijken.

Hij vatte Raffles bij de hand en vroeg hem met bevende stem:

„En de andere...?”

De groote onbekende gaf fluisterend ten antwoord: „.....„Is voor den dubbelen prijs ter uwer beschikking, mr. Smith”.

Het was den gierigaard alsof hij een slag in het gezicht kreeg en het duurde lang, voordat hij van den schrik bekomen was. Raffles, die Charly bij zich geroepen had om hem te helpen, pakte de kostbare vaas weer in de kist.

Daarna ging lord Lister, nadat zijn helper met de vaas in de slaapkamer verdwenen was, voor den zuchtenden Amerikaan staan en zei tot hem:

„Ik heb de navolgende voorwaarden, mr. Smith!:

De tweede vaas, dus het eenige exemplaar, dat er nu nog bestaat en dat nu naar het Britsch Museum zal gezonden worden, kan voor 100,000 pond sterling in uw bezit overgaan.

Binnen hoogstens twee dagen verwacht ik uw bericht; maar kom niet persoonlijk bij mij, mr. Smith; zend mij uw bediende.

Vier-en-twintig uur later kan hij hier in dit vertrek de vaas in ontvangst nemen.

Geef hem dus een volmacht mede en zorg er tevens voor, dat hij een cheque voor honderd duizend pond sterling mee brengt.

De vaas wordt hier in zijn tegenwoordigheid in een gelijksoortige kist gepakt als de eerste en beiden worden dan onmiddellijk naar een schip gebracht, dat binnen eenige dagen uit Londen vertrekt.

Deze voorzorgsmaatregel wordt genomen om tweeërlei redenen:

Ten eerste om geen vermoedens op u te vestigen en ten tweede, om bij een eventuele huiszoeking hier in dit hotel te voorkomen, dat de beide vazen gevonden worden.

Ik verzoek u om uw zaken naar deze aanwijzingen te regelen.

Er zal een storm van verontwaardiging losbreken onder de kunstkenneren in het kabinet van dr. Acton, wanneer het ontbreken van het kleinoord ontdekt en de zaak bekend wordt.

Daarom moeten wij ons voor alle waarschijnlijkheden trachten te dekken. Dat is mijn laatste woord.

Gij hebt alles in uw macht, mr. Smith.

Doe dus zooals u het beste voorkomt!”

Na deze woorden ging Raffles naar het venster, stak een sigaar op en keek de straat in, zonder zich verder om den Amerikaan te bekommeren.

Toen de Grootte Onbekende zich tien minuten later had omgedraaid, had mr. Smith, zonder een woord te zeggen, het vertrek verlaten.

Raffles verwijderde zich van het venster en wreef zich vergenoegd de handen.

Hij riep Charly:

„Charly!”

En toen deze niet dadelijk antwoordde, riep hij nog eens — maar nu luider:

„Charly! Jongen! Jongen! wij hebben een prachtige zaak gedaan!”

Charly kwam nader.

„Ik zeg je, een prachtige zaak! Wij hebben nog nooit een week gehad, waarin wij 150,000 pond sterling verdienden. Dat zijn drie miljoen mark. Drie — milli — oen — mark!”

Hoofdschuddend ging Charly op den stoel zitten, waarop nog zooeven mr. Smith gezeten had en het wezenlooze gelaat, dat de goede jongen daarbij zette, was nog veel belachelijker dan de extase, waarin de gekke gierigaard zooeven geweest was.

Maar Raffles ging voor zijn secretaris staan, zette zijn handen in de zijde en lachte luidkeels.

„Laat dat ons eens iemand nadoen”, riep hij verscheiden keeren uit.

„Drie — mil — lioen — mark! Drie miljoen mark verdiend, zonder er een vinger voor uit te steken!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Er op ingegaan.

Het vermoeden van den Grooten Onbekende, lord Edward Lister, alias John C. Raffles, werd nu ook weer bevestigd.

In het vroege morgenuur van den volgenden dag verscheen het gladgeschoren gezicht van den bediende James aan de deur.

Er werden niet veel formaliteiten in acht genomen.

James was goed op de hoogte gebracht.

Hij zei, dat zijn heer na rijp beraad besloten had, den koop aan te gaan en dat deze ook verder genoegen nam met de voorwaarden van mr. Van Bloemen.

De overgave van de vaas kon dus, zoo als afgesproken, morgen plaats hebben, wanneer mr. Van Bloemen namelijk in de gelegenheid was zijn belofte te houden.

Raffles gaf den bediende ten antwoord, dat hij zijn heer mocht zeggen, dat hij morgenvoormiddag om tien uur de vazen kon laten afhalen.

Hij gaf hem een groet voor zijn heer mede, en voegde erbij, dat mr. Smith nog lang aan den koop zou denken en er mee tevreden zou zijn.

De bediende ging daarna heen, zoodat de beide vrienden alleen bleven.

Raffles sloot de kamerdeur aan de binnenzijde af en begon daarna de drie, door Charly bestelde kisten met de negen zware steenen in de kamer te dragen.

Nadat dit gebeurd was, verdeelde Raffles de steenen naar evenredigheid in de kisten en wel zoodanig, dat hij in iedere kist drie der steenen legde, die hij vooraf zorgvuldig in watten, papier en zaklinnen wikvelde en daarna alle drie nog eens in een stuk ander linnen naaide.

Dit werk nam den geheelen voormiddag in beslag. Maar toen de beide vrienden daarna hun werk bekeken, waren zij er zeer mede tevreden.

De kisten werden zorgvuldig dichtgespijkerd, daarna verzegeld en eindelijk twee daarvan onder de groote breede ledikanten geschoven.

Daarmede waren de voorbereidingsmaatregelen van Raffles geëindigd. Hij wist dat door deze geschiedenis zijn naam weer op aller lippen zou komen.

Met den klokslag van tien verscheen den anderen dag de bediende James.

Raffles keek hem aan; hij vreesde bijna, dat de

millionnair nog in het laatste oogenblik spijt zou hebben gekregen. Doch dit was niet het geval.

James kreeg uit zijn borstzak een gesloten couvert, dat hij den Grooten Onbekende met een diepe buiging overhandigde.

Lord Lister opende het en vond daarin een cheque van 100,000 pond sterling, die behoorlijk ingevuld en onderteekend was.

Hij deed die bij de andere cheque in zijn portefeuille.

Daarna droeg hij met behulp van Charly de kist met de kostbare Chineesche vaas naar binnen.

Beide vrienden ontteden het kleinood van zijn omhulsels en plaatsten het voor den bediende, die op het gezicht van het prachtige voorwerp een kreet van verwondering slaakte.

Nadat hij het een poos van alle kanten nauwkeurig had bekeken en daarbij teekenen van de hoogste goedkeuring gegeven had, werd de vaas voor zijn oogen weer zorgvuldig ingepakt en daarna door Raffles in een gelijksoortig stuk linnen genaaid, alsdat waarin hij gisterenavond de steenen had gedaan.

De bediende volgde met de meeste opmerkzaamheid al zijn bewegingen.

Eindelijk was Raffles gereed; maar nu kwam het moeilijkste, namelijk: de kist voor de oogen van James te verruilen met een andere, waarin slechts drie steenen waren.

Een gelukkig toeval kwam den lord hierbij ter hulp. Mr. Smith had zijn bediende nog een grooten koffer meegegeven, dien hij door een kruier in het hotel van Raffles liet dragen.

De kruier wachtte beneden met zijn vracht.

James zag duidelijk, dat de Grooten Onbekende de kist goed dichtspijkerde en verzegelde.

Charly zette de kist bij de beide anderen.

De bediende wendde zich nu tot Raffles en zei tot hem, dat mr. Smith hem voorzichtigheidshalve een grooten reiskoffer had meegegeven en dat de beide kisten met de kostbaarheden daarin gezet moesten worden, opdat er geen ongeluk mee kon gebeuren.

Op het gezicht van den Grooten Onbekende kwam een lachje.

Charly stond naast hem en was op dit oogenblik, door opgewondenheid, niet in staat een woord te zeggen.

Raffles prees de voorzichtigheid van den Amerikaan en verzocht den bediende, hem den koffer te brengen, opdat hij persoonlijk daarin de kostbare

vazen kon plaatsen en gerust kon zijn, dat er geen ongeluk mee zou gebeuren.

De bediende verwijderde zich om den koffer dadelijk te laten brengen.

Dat was het beslissend oogenblik.

Nauwelijks had hij zich verwijderd of Raffles sloot de deur, bracht met Charly de kist met de vaas naar de slaapkamer terug en zette daarvoor in plaats een andere, waarin de steenen gepakt waren.

Daarna deed hij de deur weer open, ging in de gang en wachtte.

De verwisseling had hoogstens vijf minuten geduurd.

Kort daarop kwam de bediende met den kruier, die een grooten koffer droeg, de trap op.

De man zette zijn vracht in de kamer der beide vrienden neer.

Daarna ging hij op verzoek van Raffles naar de straat en bestelde een auto.

Intusschen hadden de drie mannen de beide kisten in den koffer gepakt en de ruimte aangevuld met watten en papier, zoodat de kisten daarin goed vaststonden.

De koffer werd dichtgemaakt en eigenhandig door James gesloten.

Het slot werd nog met touwen vastgebonden en de einden daarvan door Raffles verzegeld.

De bediende had op een stuk papier het adres van den Amerikaan medegebracht, hetwelk op den koffer geplakt werd.

„Maak je gereed!” riep Raffles tot Charly, toen ook dit afgedaan was. „Wij willen het transport naar het schip begeleiden.

Gij gaat toch zeker mede?” vroeg hij den bediende.

James antwoordde, dat hij order had om den koffer, zoo lang deze met zijn waardevollen inhoud nog op Londenschen bodem stond, niet uit het oog te verliezen.

Een brief, die heden reeds naar Chicago was verzonden, had den concierge van het paleis te Chicago reeds last gegeven, om den koffer op een droge en veilige plaats, ongeopend zoo lang te laten staan, totdat mr. Smith, die nog veertien dagen in Londen moest blijven, teruggekeerd was en hemzelf zou openen.

Deze voorzichtigheidsmaatregel kwam Raffles uitstekend voor.

Maar, in het geheim verheugde hij zich reeds over de woede die zich van den gierigaard zou meester maken, zoodra hij zijn nieuw verworven schatten zou be-

kijken en in plaats daarvan in iedere kist slechts drie groote steenen zou vinden.

Charly belde en toen er twee mannen verschenen, droegen zij den koffer naar de auto.

De bediende, Raffles en Charly gingen mede.

De dragers ontvingen van den Grooten Onbekende een goede fooi; de kruier werd door den bediende beloond.

Daarna stapten de drie mannen in de auto en gingen naar de haven.

Al het overige werd door James bezogd, die goed op de hoogte was met de verzending van goederen naar Amerika.

Raffles en Charly bleven bij hem, totdat alles afgevoeren was.

Zij troffen het bijzonder gelukkig, daar er juist een groote stoomboot voor de afreis gereed lag, die den volgenden morgen vroeg zee zou kiezen.

Lord Lister kon niet in gebreke blijven om na dezen goeden handel met den kamerdienaar en zijn secretaris een wijnhuis op te zoeken, waar alle drie het zich goed lieten smaken en onder het genot van een flesch wijn eenigen tijd bleven zitten.

Dit was de eerste maal, dat James in een publiek lokaal at, hoewel hij wel reeds vijftien maal in de hoofdstad was geweest.

En de uitwerking van dit bijzondere geval bleef dan ook niet uit.

Den kamerdienaar vielen na verloop van een kwartier de oogen dicht, en Raffles had moeite, hem ten minste zoover te krijgen, dat hij niet geheel en al insliep.

De groote onbekende betaalde de vertering en bracht den slaapdrunkene op straat, zette hem in een auto en gaf den chauffeur het adres.

Hij betaalde hem vooruit het verschuldigde en een flinke fooi voor den koetsier.

En weer verscheen in de stille, afgelegen en nauwe straat een moderne auto.

De burens keken nieuwsgierig uit de vensters. Allerlei vermoedens kwamen in hen op, doch niemand kon zich de onbegrijpelijke lichtzinnigheid van den millionaire verklaren, die in de geheele buurt als een gierigaard bekend stond.

En de verwondering steeg ten top, toen in plaats van den Amerikaan, zijn kamerdienaar in de auto zat, of beter gezegd lag.

Dus ook reeds de bediende, de eenvoudige bediende kwam in een auto naar huis.

Welke buitengewone weelde veroorloofde hij zich? Wat zou zijn heer daarvan zeggen?

Deze zat intusschen in zijn werkkamer aan de schrijftafel en at zijn middagboterham: twee broodjes met twee zachtgekookte eieren.

Mr. Smith had zijn levenswijze nog meer bekrompen. De verbazend groote sommen, die hij in den laatsten tijd voor zijn verzamelwoede had uitgegeven, lagen als een centaarslast op zijn ziel.

En vooral de drie millioen, die hij met een bloedend hart voor die twee zeldzame Chineesche vazen had betaald, zou hij er wel nooit voor kunnen terugkrijgen.

Hij voelde, dat dit zijn kracht te boven ging.

Hij liet de vrouw van den huiseigenaar bij zich roepen en deelde haar mede, dat hij van nu af aan om den anderen dag een warm middagmaal wilde hebben. Natuurlijk zou hij onder deze voorwaarden den prijs voor kost en inwoning tot op de helft bekorten.

En toen het oude moedertje bij deze mededeeling van schrik bijna omviel en hem weenend te kennen gaf, dat zij daarop niet kon ingaan en zij en haar man, die met eere grijs waren geworden, ellendig zouden moeten verhongeren, zei mr. Smith, dat hem dat niets aanging.

Wanneer zij met zijn voorstel geen genoegen nam, kon zij het hem gerust zeggen, dan wilde hij zoodra hij te Londen kwam een andere woning zoeken. Doch zij moest het nog eerst maar eens rijpelijk overleggen, want een huurder, die zoo goed en stipt op tijd betaalde, vond zij zoo spoedig niet meer.

De vrouw ging schreiend heen en had niets meer gezegd.

Nu verscheen zij juist op het oogenblik, dat hij bezig was zijn middagbrood te gebruiken.

Haar treurig gelaat klaarde op, toen zij zijn verlegenheid bemerkte, en luid sprak zij tot hem:

„James ligt beneden slapend in een auto en is niet wakker te krijgen. Wat moet er nu gebeuren?”

Van schrik bleef mr. Smith het brood in den mond steken, zoodat hij gevaar liep te stikken.

Toen hij weder kon ademhalen, keek hij uit het venster naar beneden op straat, daar hij geloofde dat de vrouw hem voor den gek hield.

Doch wat hij nu te zien kreeg, was nog nimmer gebeurd, zoolang hij en James elkander kenden.

Met koortsachtige haast liep de millionair de trappen af naar de auto.

Met vereenigde krachten gelukte het eindelijk den chauffeur, mr. Smith en den huiseigenaar om den

schijnbaar zwaar beschonkene uit de auto te trekken en in huis te slepen, begeleid door het gejoel der bureu.

Toen deze moeilijke arbeid gelukkig was verricht, en de chauffeur weer op straat verscheen, barstte hij in een schaterlach uit.

„Kinderen!” riep hij tot de omstanders op vroolijken toon, „er zullen wel acht dagen verloopen voordat die man weer normaal is.”

Met deze woorden reed hij lachend weg, en verspreidde zich de menigte.

Intusschen had Raffles niet stil gezeten.

Toen hij den beschonken James in de auto had gezet, begaf hij zich in gezelschap van Charly naar de Bank van Engeland en liet zich de beide chèques uitbetalen.

Het zaakje klopte uitstekend en leverde geen bezwaren op.

Daarna gingen de beide vrienden naar het Bestuur van het Britsch Museum, vroegen den directeur te spreken, en toen zij in diens spreekkamer stonden, herhaalde Raffles de geschiedenis van de Chineesche vaas uit het keizerlijke Chineesche paleis te Peking en van den matroos, die haar van daar had medegebracht. Slechts met dit verschil, dat deze soldaat nu een Franschman was.

De groote onbekende maakte bijzonder veel haast met de zaak. Hij zeide onder anderen, dat de bekende en beruchte Amerikaansche millionair en kunstverzamelaar Smith uit Chicago van deze vaas gehoord had en gisteren bij hem was geweest om het kostbare voorwerp van hem te koopen.

De directeur stelde bijzonder veel belang in het geval en was onmiddellijk bereid Raffles naar zijn hotel te volgen. Lord Lister vertelde hem nog onderweg, dat hij alle bewijzen van den Franschman nauwkeurig had onderzocht en alles goed uitkwam.

Daar hij zelf als geboren Engelschman en goed patriot gaarne zou wenschen voor zijn vaderland dezen kostbaren schat te behouden, was hij bereid de vaas voor 50,000 pond sterling aan het Britsch Museum over te laten, hetgeen de helft van den prijs was, dien de Amerikaan geboden had.

Een voorwaarde knoopte hij er aan vast, namelijk, dat mijnheer de directeur spoedig een besluit moest nemen, want anders ging de zeldzame vaas over in handen van den millionair, die reeds overmorgen van plan was Londen te verlaten.

Dit gaf den doorslag.

De directeur van het museum wist wel, dat er slechts

twee exemplaren van deze vazen bestonden, doch Raffles had hem niet gezegd, dat nu een daarvan door erfenis aan het Britsch Museum vermaakt was.

Daar de overgave der porseleinverzameling van mr. George Halting nog niet had plaats gehad en de directeur van het museum juist van een groote buitenlandse reis was teruggekeerd, had hij nog geen gelegenheid gehad om zich met de nalatenschap van den beroemden verzamelaar bezig te houden.

Rasch besloten kocht hij daarom de kostbare vaas, die Raffles hem toonde, toen de drie personen in zijn hotel waren aangekomen.

Terwijl de directeur zich, zeer verheugd over den prachtigen koop van het buitengewoon zeldzame voorwerp, voor Raffles' schrijfbureau neerzette en een contract opstelde, pakte Raffles weder den kostbaren schat in de kist, spijkerde deze dicht en liet haar in de kamer staan.

De directeur stond op. Raffles toonde hem de kist, waarin zich de vaas bevond.

De groote onbekende vergezelde den directeur van het museum naar zijn bureau; Charly bleef op verlangen van Raffles in het hotel achter, schijnbaar, om de kostbare kist niet uit het oog te verliezen, in werkelijkheid echter om haar weder met de laatste der drie bestelde kisten, die slechts keisteenen bevatten, te verruilen.

Bij zijn vertrek zeide de directeur nog, dat hij in den loop van den dag arbeiders zou zenden, om de vaas weg te halen.

Toen de beide mannen op weg naar het museum bij een notaris aanliepen en het afgesloten contract lieten zegelen, was het zaakje in orde.

Raffles ontving een chèque van 50.000 pond sterling op de Engelsche Bank, die hij onmiddellijk inwisselde.

Nu bezat hij in het geheel door den verkoop van de eene Chineesche vaas niet minder dan 200.000 pond sterling, of 4.000.000 Mark.

Hij keerde naar het hotel terug, vertelde aan Charly dat de zaak in orde was en begon voorbereidselen te maken voor zijn afreis, die onmiddellijk zou plaats hebben.

Want hij wist precies, dat zoodra de kist in het museum was aangekomen, men haar zou openen en dat dan het schandelijke bedrog bekend gemaakt zou worden. Daarnaar nam hij zijn maatregelen.

Hij huurde nog eens een auto, laadde er de kist met de vaas op en bracht haar naar Dr. Acton terug, wien

een steen van het hart viel, toen hij haar terugzag.

Raffles hield zich niet lang bij hem op. Hij keerde langs den kortsten weg naar het hotel terug, waar intusschen reeds de arbeiders van het museum waren aangekomen.

Raffles betaalde nu zijn bestelrekening en nam voor zich en Charly een biljet naar Egypte. De bodem van Londen was hem nu toch wat te heet geworden.

Nu verlieten de beide vrienden met de volgende boot Londen.

Toen zij twee dagen daarna te Gibraltar landden, om de Engelsche vestingwerken te bezichtigen, vonden zij in de „Times”, die daar in het casino der officieren lag, op de eerste bladzijde met groote, vette letters gedrukt, een interessant bericht:

„EEN ONGEHOORDE BLUF!

De nieuwste Raffles-streek!

200.000 pond schade!”

Toen lord Edward Lister, alias John C. Raffles, dit bericht gelezen had, gaf hij de courant zwijgend aan Charly, die hem daarop met een veelbeteekenend knip-oogje aankeek en daarna lachend zei:

„Je hebt gelijk, beste Edward! Zoo spoedig en gemakkelijk hebben wij nog nooit zooveel geld verdiend!”

Een gevaarlijke tocht op den Rijn.

Zij hadden op de bergen van het Zwarte Woud gestaan en daar hun toppen hoog in de lucht verheven, de sterke dennenboomen, die thans, beroofd van hun wortels en takken, aan elkaar vast gemaakt door touwen en vlechtwerk, op de golven van den Rijn voortdreven.

Men had er een groot vlot van gemaakt, en er stak een aanzienlijk kapitaal in al deze boomen. Het vlot behoorde trouwens ook aan een rijk heer, een grijsaard uit Mannheim, die gedurende zijn geheele leven niets anders gedaan had, dan hout laten kappen en verkoopen.

De houthakker heeft een moeilijke taak te verrichten, die al zijn krachten in beslag neemt; hij heeft geen tijd om uitspanningen te zoeken en op lateren leeftijd, als het geluk hem gunstig geweest is en hij zich niet meer behoeft af te sloven, dan zoekt hij die uitspanningen niet meer.

Zoo ging het ook met den ouden Meiners, die zich met zijn eenigen zoon Wilhelm en met een twintigtal van zijn knechten, op het houtvlot bevond, dat tusschen Bonn en Keulen den Rijn afdreef.

De reis ging naar Rotterdam, waar het hout moest afgeleverd worden.

Het meisje, dat met haar achtjarig broertje op het houtvlot zat, ging niet geheel mede naar Rotterdam, maar slechts tot Keulen.

Zij had een mooi, doch eenigszins bleek gelaat, waarbij de zwarte, rijke haardos fijn afstak; zij was groot, slank, regelmatig gebouwd, maar armoedig gekleed, al was die kleeding ook zindelijk en frisch.

Sybilla was een meisje uit Keulen, waar haar oude, ziekelijke moeder nog leefde.

Zij was te Mannheim in betrekking geweest tot aan den dood van haren broeder; toen echter kon zij het

in den vreemde niet meer uithouden, zij moest naar Keulen, naar haar moeder, wie het volgens haar laatsten brief treurig ging.

Zij had haar jong broertje mede naar Mannheim genomen en daar goed voor hem gezorgd; maar ook haar moeder had zij van haar verdiensten zooveel gestuurd als zij kon.

Daardoor was hetgeen zij gespaard had, slechts weinig en dat weinige mocht zij niet uitgeven voor een stoomboot- of spoorreis.

Men had haar aangeraden om aan den houthandelaar te vragen, of zij tegen een kleine vergoeding op het vlot mede stroom-afwaarts mocht reizen.

Dezen raad had zij opgevolgd en zij was zodoende op het vlot van Meiners gekomen.

Trouwens, de oude Meiners had haar de toestemming daartoe niet gegeven, maar dat had Wilhelm gedaan en nog wel zonder haar daar voor iets af te nemen.

De jonge man was er door getroffen, toen Sybilla met haar donkere oogen hem smeekend had aangezien, hem haar toestand had medegedeeld en hem er om gevraagd had, haar mede te nemen.

Hij had haar mede op het vlot genomen zonder toestemming van zijn vader. De oude bromde wel is waar over het zelfstandig optreden van den jongen, maar hij kon ook niet beletten dat het meisje mee ging, omdat een gedeelte van het vlot aan Wilhelm toebehoorde, die, toen hij vier-en-twintig jaren oud was, zich reeds een aardig sommetje bespaard had en nu trachtte zelfstandig te worden.

Zoo was Sybilla op het vlot gebleven en Wilhelm had, in weerwil van het brommen van zijn vader, voor Sybilla en haar broeder gezorgd, een hut voor hen op het vlot gemaakt en hen voedsel gegeven, waaraan

beiden zeker gebrek zouden gehad hebben, indien hij daar niet voor gezorgd had.

Hij had een paar der ruwe knechts, die het meisje wilden bespotten, daarover zoo ernstig onderhouden, dat zij haar verder met rust lieten.

Het is heerlijk wanneer men bij stil weer en helderen zonneschijn over den gladden spiegel van den Rijn kan heenglijden en de prachtige uitzichten kan genieten van af het dek van een veilige stoomboot.

Maar wanneer de koude Novemberwind over het water strijkt en de slapende nymphen wakker schudt, zoodat zij groote golven omhoog werpen; als een dichte, ijsskoude nevel boven de rivier hangt, dan behoort de vaart op een Rijnvlot niet tot de aangenaamste.

Het was reeds November, toen het vlot van Meiners den stroom afdreef. Zoo laat geschiedt dat bijna nooit; maar de heeren in Rotterdam wilden het hout in dien tijd hebben en de oude man wilde ook de ruime verdiensten liever nog in dit dan in het volgende jaar in zijn zak hebben.

Reeds bij Coblenz was de mist zoo dik geworden, dat men geen tien schreden van zich af kon zien en de bel, die vooraan op het vlot hing, moest ter vermindering van gevaar, onophoudelijk haar waarschuwend stem doen hooren.

Toen men in de nabijheid van Wessling was gekomen, had de wind, die reeds den ganschen dag tamelijk sterk was geweest, zich plotseling tot een heftigen storm verheven, zoo als zelfs de oude man nog weinig beleefd had.

De schuimende golven gingen reeds vrij hoog, met luid geruisch stootten zij tegen het vlot en vlogen er over heen, alsof zij alles wat zich daarop bevond, in de diepte wilden werpen.

Het vlot danste op en neer, met een vreeselijke kracht wiegelden de enkele boomstammen op en neer; het geheele vlot kreunde en steunde.

Met alle krachten werkten de knechten voor en achter, zoodat het vel hun bij de handen hing; Meiners en Wilhelm gingen, met stokken waaraan ijzeren punten, over het vlot en onderzochten de touwen, waarmee de boomen aan elkander vastgebonden waren.

Sybilla zat in haar hutje en keek door de open deur naar het onweer; haar broertje hield zij bij de hand vast.

Beiden waren doornat; tegen dit vreeselijke weer waren noch de hut noch hun kleeren bestand. De knaap weende van angst; terwijl het meisje hem met woorden van troost trachtte gerust te stellen, keek zij

met haar donkere oogen naar de hooge, krachtige gestalte van haar beschermer, die moedig over de dansende boomstammen heen liep.

Als de woedende storm hem er eens afstootte; als de hooge golven hem eens naar beneden trokken in het vochtige graf!

Aan zich zelve, aan het gevaar voor zichzelf en haar broeder dacht Sybilla niet. De ernstige jonge man, die haar opgenomen en verzorgd had, was haar dierbaarder geworden dan ieder ander.

De liefde vraagt niet naar plaats en tijd, naar rang of stand. Zij was in het hart van het meisje geslopen zonder dat zij het zelf wist.

Maar thans, in het uur van gevaar, voelde zij aan het angstige kloppen van haar hart, dat zij, het arme, onbemiddelde meisje, den flinken jongen man, den eenigen zoon van den rijken houthakker, innig lief had.

Plotseling gaf zij een gil!

Door een beweging van het hout was Wilhelm, die op den kant stond, uitgegleden en in het water gevallen. Zij snelde uit haar hut, maar gelukkig reeds klomde de jonge man weer op het vlot, waaraan hij zich bij zijn val had vast gehouden. Door den storm heen had hij den kreet gehoord; een glimlach zweefde op zijn lippen en met een vreemde uitdrukking rustten zijn blauwe oogen eenige oogenblikken op het bleeke gelaat van het meisje, dat nu weer in de hut ging.

Zij bloosde; zij drukte de hand naar haar voorhoofd, tranen kwamen in haar oogen — waarom? Daarvan kon zij zich geen rekenschap geven en zij wilde dat ook niet.

Maar zij zond uit het diepst van haar hart een stil gebed naar boven en smeekte dat de hemel den braven jongeling in deze angstige uren beschermen mocht.

De oude Meiners was in een kwade luim; onophoudelijk schimpte hij op het weer en verscheidene keeren nam hij de flesch met rhum, om zijn gedachten wat af te leiden.

De storm verhief zich tot een orkaan.

De golven werden hoe langer hoe hooger, het geraas in de lucht werd hoe langer hoe erger. Er brak een verschrikkelijk noodweer los, dat met onweerstaanbare kracht op het vlot drukte, zoodat de golven er voor eenige oogenblikken over heen sloegen. Zij bereikten ook de hut, waar Sybilla met haar broertje zwiingend, en rillend van koude en drijfnat zaten.

Toen de vloed weer gedaald was, ging Wilhelm naar de eenvoudige hut. Hij gaf het meisje twee met lucht gevulde, groote gummi-ringen.

„Doe met den kleine deze zwemgordels aan,” sprak hij ernstig, doch op vriendelijken toon, „men kan niet weten, of gij ze niet noodig hebt; ga uit de hut en houd je liever aan de touwen vast; zoo'n tweede windvlaag kan het geheele vlot uiteenscheuren.”

Dankend nam Sybilla de gordels aan.

„Laat dat meisje met rust en let liever op de stammen,” schreeuwde plotseling de schorre stem van den ouden man, die met een dreigende houding voor zijn zoor kwam staan.

„Ik heb haar opgenomen, dus moet ik ook zoo veel mogelijk voor haar veiligheid zorgen,” antwoordde Wilhelm.

„Domme kerel,” donderde Meiners, wiens opgekrachte woede nu over de hoofden der onschuldige passagiers losbarstte, „zorg voor je zelf, dat is beter!

Ik geloof dat deze bedelaarster je het hoofd op hol heeft gebracht, niet waar? Denk je, dat ik gedurende de geheele vaart het niet heb opgemerkt, hoe zij naar je kijkt en verliefde blikken met je wisselt? Denk je dat ik het niet gezien heb, hoe zij je aanhaalt en lief met je doet? Drommels, wanneer ik wist, dat deze vrouwe je hoofd op hol heeft gebracht dan smeed ik haar met dien kleinen bedelaar in het water.”

De woedende, opgewonden oude ging vlak voor de hut staan en strekte naar het bevende meisje de gebalde vuist.

De jonge man beet zich op de lippen; zijn gelaat werd donkerrood. Met reuzenkracht greep hij den arm van den ouden man en schoof hem zacht, doch onweerstaanbaar van de hut weg.

„De rhum is oorzaak dat je zoo spreekt, vader,” sprak hij zoo kalm mogelijk, „neem u in acht, dat zij u bij dit weder geen schade berokkent.”

Met wijdgeopengesperde, met bloedbelopen oogen keek Meiners zijn zoon aan.

„Kerel, vergrijp je je aan je vader om die ellendige deern?” sprak hij eindelijk hijgend, „ik wil jou en haar toonen wie hier baas is!”

En een stoq oprapend, wilde de beschonkene slagen uitdeelen. Doch snel hield Wilhelm de arm van zijn vader vast.

„Ik bid u, vader, kom tot uzelf!” riep hij uit, „wat heeft u dit arme meisje gedaan?”

Op hetzelfde oogenblik kwam er een nieuwe orkaan opzetten; men hoorde een luid kraken en tot splinters slaan; de hut, die Sybilla en haar broertje juist verlaten hadden, stortte in elkander en als een lichte veer slingerde de storm de planken in den Rijn.

Tegelijkertijd verstomde aan de voorzijde het luiden der klok, en een geschreeuw der knechten verkondigde, dat er iets buitengewoons gebeurd was.

Vader en zoon stonden een oogenblik zwijgend tegenover elkander; daarna keerde de oude man zich om en snelde naar voren.

Wilhelm overtuigde zich er van, dat het meisje door de aan splinters geslagen planken geen letsel had bekomen.

„Houd je zoo stevig mogelijk aan de touwen vast!” riep hij haar toe, daarna volgde hij zijn vader.

De storm had de stellage, waaraan de roeiriemen bevestigd waren in het water geworpen, de knechten waren radeloos.

„Wij moeten ons naar den oever laten drijven, vader,” schreeuwde Wilhelm over het geraas van den storm heen, den oude toe.

Met een treurigen blik knikte deze; de schrik over het ongeluk had hem ontuchtend.

„Loop naar het achterste gedeelte en geef den koers aan!” schreeuwde deze terug.

Wilhelm liep over de boomstammen; plotseling werd hij door een angstkreet tegengehouden.

Hij keek om en verbleekte.

Door den nevel heen zag men een stoomboot, die lijnrecht op het vlot instoomde.

Nog eenige oogenblikken van spanning, daarna een vreeselijke stoot en het houtvlot spatte uiteen; enkele der stammen verhieven zich recht op, anderen schoten in de diepte, terwijl het water over het voorste gedeelte van het vlot spoot en alles wat zich daarop bevond, meesleepte.

Wilhelm stond verstijfd; maar reeds in het volgende oogenblik was zijn angst verdwenen en liep hij naar voren. De stoomboot had de verbinding der boomstammen verscheurd en ze uit elkaar gedreven; men hoorde niets dan angstgeschreeuw.

Wilhelm ging naar den buitensten kant van het hout en keek in het water. Enkele boomstammen kwamen weer boven; hij herkende daarop, door den dikken mist heen, menschelijke gestalten.

Met alle kracht riep hij: „Vader! Hallo vader!”

„Wees kalm, mijn jongen ik zal spoedig bij je zijn.”

Toen Wilhelm deze woorden hoorde, viel hem een steer van het hart; hij wist, dat de oude man kon zwemmen als een visch; hij zou zich dus wel redden, ofschoon hij hem door den mist nog niet kon zien. Wanneer zijn vader nu eens gestorven was, juist nu, nu zij in toorn zoo hard tegen elkander geweest

waren. — De sterke man beefde over zijn gansche lichaam.

Na eenige oogenblikken klauterde de oude man, gesteund door Wilhelm, op het hout. Hij schudde zich het water af als een hond. Beiden keken elkander ernstig aan.

„Vader!”

„Wilhelm, mijn lieve jongen!”

Zij omarmden elkaar, in zulke oogenblikken komt zoowel de ouderliefde als die van het kind duidelijk te voorschijn.

Plotseling maakte Wilhelm zich los, er gingen vreeselijke gedachten door zijn hoofd. Hij liep naar het stuur, maar bleef als versteend staan.

Voor zich het onstuimige water; de geweldige stoot had ook de achterste balken van elkaar gescheurd; het was dat gedeelte van het vlot, waarop zich Sybilla met haar broertje bevonden.

Het was verdwenen in de diepte; hoe hij zich ook inspande, het was hem onmogelijk door den dikken mist iets te zien.

Hij werd doodsbleek en liet zijn armen slap neerhangen.

„Verloren! Nauwelijks gevonden of reeds weer verloren!”

Maar hij schepte moed. Hij zette zijn handen aan den mond en zoo luid als hij kon riep hij den naam van het meisje over het gehuil van den storm heen.

Maar hij kreeg geen antwoord. Steeds luider weerklonk zijn geroep over het water; steeds luider en luider.

De oude man ging naar hem toe. „Laat dat nutteloos geroep, mijn jongen,” zei hij, „het meisje hoort er niets meer van, zij ligt in de diepte bij de visschen.”

Wilhelm keek hem aan met een blik, die den ruwen ouden man door het hart sneed.

„Als dat waarheid is, vader, dan ga ik naar beneden tot haar. Ik zou zulk een nat graf verkiezen, boven het leven zonder haar.”

„Maar Wilhelm, dat is je toch geen ernst —” stamelde de oude, „je bent toch niet verliefd op het meisje?”

„Sy — bil — la! Hallo!” klonk het opnieuw over het water.

En luister! — Uit de verte hoorde men met een zwakke stem roepen: „Wilhelm, Wilhelm!”

Jubelend wierp de jonge man zijn buis uit.

„Zij leeft!” juichte hij; hij legde zijn handen weer aan den mond en riep:

„Ik kom! Houd in 's hemelsnaam moed, Sybilla!”
Angstig pakte de oude man zijn zoon bij de schouders beet.

„Om 's hemelswil, jongen, wees niet krankzinnig, spring niet in het bruisende water!” riep de oude man; „als je omkomt, dan ga ik mij zelf ook verdrinken!”

„Maar dat zal niet gebeuren, vader,” gaf Wilhelm vastbesloten ten antwoord; „juist nu heb ik kracht voor tien! Leef wel vader, gij zijt hier veilig, ik kan u gerust verlaten. Als alles goed gaat, dan treffen wij elkaar in Keulen weer!”

„Wilhelm, Wilhelm, hou op, om 's hemels wil!” riep de oude man, maar de jonge was reeds met een geweldigen sprong in de bruisende golven terecht gekomen; vreeselijk geschokt zonk Meiners op het vlot neer en verborg het gelaat in zijn handen.

Maar Wilhelm zwom met reuzenkracht door de golven, zooveel mogelijk in de richting waar het hulpgeschrei was van daan gekomen.

De golven sloegen hoog over zijn hoofd en het scheen dikwijls, dat hij in de diepte was verdwenen, maar hij kwam steeds weer omhoog; hij zwom als een visch verder.

En wanneer een golf hem soms meesleurde, dan riep hij met alle macht den naam zijner geliefde.

Eindelijk won de jonge kracht het van de bruisende golven. Nadat hij ongeveer een kwartier al zijn krachten had ingespannen, hoorde hij de stem van Sybilla in zijn nabijheid, nog geen twee minuten en hij klauterde op het vlot.

Hij lag lang uitgestrekt op het natte hout en was doodelijk vermoeid door zijn vreeselijken strijd tegen de golven; maar zijn hoofd lag op den schoot van Sybilla en zijn oogen ontmoetten de donkere oogen van het meisje, dat zich angstig over hem heenboog.

Hij richtte zich op en omhelsde haar.

„Je bent de mijne, mijn eigendom, Sybilla,” zei hij met bevende stem; „ik had niet tot morgen geleefd als jij voor mij waart verloren gegaan. Spreek, wilt ge mijn vrouw worden?”

Het meisje sloeg haar armen om zijn hals en verborg haar gelaat tegen zijn natte, breede borst.

Maar hij tilde haar hoofd op en drukte een kus op de roode lippen.

Een liefdeskus temidden van het onheilspellend element.

Nu stond Wilhelm op en keek met kennersblikken om zich heen.

De enkele afdeelingen van het lange vlot waren van elkaar losgescheurd.

Het gedeelte, waarop zich Sybilla met haar broertje bevond, had zich tot dusverre goed gehouden — tot dusverre!

Nog eenige minuten en ook dit stuk van het vlot werd door de golven uiteengescheurd.

„Het was hoog tijd, dat ik kwam”, zei Wilhelm, „anders had ik je nooit gevonden, misschien daar beneden in de diepte.”

En met krachtig geoefende hand trok hij de touwen weer bijeen, maakte ze vast en bracht het vlot zooveel mogelijk weer in orde; korten tijd daarna werd het aan den oever vastgelegd.

Terwijl hij met krachtige hand het uitgeputte meisje steunde en den knaap op den anderen arm droeg stapte de jonge houthakker in de richting van Keulen voort; na anderhalf uur loopens bereikten zij de stad.

Hij bracht Sybilla met haar broertje naar haar moeder, aan wie hij zich dadelijk voorstelde als de gelukkige bruidegom van het meisje.

Daarna snelde hij weer naar de rivier, om de aankomst van zijn vader en de knechts af te wachten.

Hij behoefde niet lang te wachten, de mannen waren reeds aangekomen; de knechts waren gered op twee na — deze twee waren de slachtoffers geworden van den woedenden stroom.

Tranen vloeiden langs de gebruide wangen van den ouden man, toen hij zijn zoon omhelsde; hij had hem reeds verloren gewaand.

Zes weken later werd een huwelijk voltrokken.

Wilhelm Meiners werd met zijn mooie bruid door den echt verbonden.

„De liefde is een wonderlijke zaak,” sprak vergenoegd de oude Meiners, toen men aan tafel zat; „zij komt toevallig, maakt de jonge menschen gek en blind, trotseert gevaar en nood en let niet op tijd en plaats.

Ik zou wel eens willen weten, of er ooit een huwelijk onder zulke bijzondere omstandigheden, tot stand is gekomen?”

Wilhelm antwoordde vroolijk: „liefde heerscht overal, vader, bij rijk en arm en zij spreidt overal haar armen uit, in een hut en in een paleis, zoowel als — op een houtvlot!”

De volgende aflevering (No. 73) bevat:

„De ondergang der wereld.”

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Verrassend!

Boeiend!

In den Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te
Amsterdam verschijnt in 14-daagsche afleveringen:

BUFFALO BILL,

Amerika's grootste Meester-verkenner.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Buffalo Bill vertelt daarin op eenvoudige, doch pakkende, aandoenlijke wijze van zijn avonturen met struikrovers, roodhuiden, bandieten, enz.

SPANNENDE LECTUUR, VOL

SENSATIE-WEKKENDE TOONEELTJES.

ELKE AFLEVERING KOST SLECHTS 10 CENT.

Goedkoope Boeken met zeer fraaie Geschenken

Cadeaux WIE VOOR f 12.50 KOOPT EEN ZILVEREN HORLOGE VOOR DAMES OF HEEREN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 5.— KOOPT EEN ROTTERD. SCHOUWBURGLOT m. kans op f75.000, f50.000enz.
Cadeaux WIE VOOR f 4.— KOOPT EEN VULPENHOUDER MET 14 KARAATS GOUDEN PEN CADEAU
Cadeaux WIE VOOR f 3.— KOOPT EEN SIGARENAANSTEKER „IMPERATOR” (1ste klasse merk)
Cadeaux WIE VOOR f 2.— KOOPT EEN BESTE ELECTRICHE ZAKLANTAARN (practisch en nuttig)
 WIE VOOR f 1.— KOOPT EEN FRAAIE ETS VAN PROF. DAKE of W. STEELINK CADEAU

FRANCO door geh. Nederland. Voor minder dan f 1.— wordt niet geleverd. De cadeaux kiest en combineert men zelf.

1. BEECHER STOWE. De Negerhut van Oom Tom. Volledige mooie uitgave. Bewerkt door Mensing, met 70 platen van Braakensiek e.a. In fraaien prachtband f 1.10.

2. F. DAHN. Een strijd om Rome. Grote, beroemde, bekende roman, complete editie, 2 flinke deelen. Vroeger f 14.90, thans in twee fraaie prachtbanden f 4.—

3. CLAUDE DUVAL. Grote boeiende ridderroman. De onthoofding van Karel I. Trouw aan het Vorstenhuis, enz. 400 blz., groot formaat, in plaats van f 3.90 slechts 75 cent.

4. HAYENS. Het belegerde en vermoorde Parijs. Uitgebreid, mooi werk over den Fransch-Duitschen oorlog met zeer fraaie platen. In plaats van f 2.50 nu in prachtband f 1.—

5. BURNETT. De Kleine Lord. Geïllustreerde volledige editie, in mooien prachtband f 1.—

6. MÜNCHHAUSEN. Grote uitgave van de wonderbare avonturen van Baron Von Münchhausen, bewerkt door G. Keller, met circa 250 platen van G. Doré. — In mooien prachtband, vroeger f 4.90, nu f 1.35.

7. DICKENS. Kerstvertellingen, volledige geïllustreerde editie, in prachtband f 2.25.

8. J. STINDE. De familie Buchholz in Italië, bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

9. J. STINDE. Fietje's verlovings. Vroolijke roman voor jongere en oudere dames. Bewerkt door Keller, in prachtband f 1.—

10. MARLITT. Het Uilenhuis. Boeiende roman, volledige geïllustr. editie, in fraaien pr. b. f 1.—

11. MARLITT. Het Heideprinsesje. Volledige editie, bewerkt door Keller, Geïllustreerd in fraaien prachtband f 1.—

12. JOZEF ISRAËLS. Twee grote staalgravures: „Huiselijk leed“ en „Na den storm“, ter grootte van 100 bij 80 cm., op zwaar plaatpapier, goed geëmballeerd in koper. Vroeger f 30.— nu tijdelijk f 3.65.

13. MAUVE. Twee artistieke gravures naar de beroemde schilderijen „Schapen op de Heide“ en „Ploegen“. Formaat 58 bij 79 cm., te zamen voor f 1.85.

14. F. REUTER. Herinneringen uit mijne gevangenissen. Geïllustreerde roman in prachtband voor f 1.25.

15. Dr. KARL MAY. De engel der banenlingen, avonturen in Siberië. Groot boeiend, spannend jongensboek, ca. 600 bladz. met vele illustraties. Flink boek 95 ct.

16. MARLITT. Goud Elsie, volledige editie, bewerkt door Keller, Geïll. in prachtband f 1.—

17. THACKERAY. De kermis der ijdelheid. Het beroemde boek, flinke druk, 2 deelen in prachtband. Vroeger f 7.90 nu f 1.75.

18. FARRAR. Een Schooljongen of van kwaad tot erger. Volledige geïllustreerde uitgave, in prachtband, nu f 1.—

19. WALTER SCOTT. Ivanhoe. Volledige vertaling van Ger. Keller. Mooie uitgave van den beroemdsten ridderroman die ooit geschreven is. Met 15 prachtige platen op kunst-druk-papier. 468 blz. In artistieken prachtband f 1.—

20. GEZELSCHAPSSPELEN. Pandlossingen, raadsels, charaden, enz. Een gezellige, flinke handleiding voor ontspanning. 20 cent.

21. HET BOEK DER LIEFDE of de kunst om bemind te worden. De leer der sympathie en der liefde. 20 cent.

22. BLANKE SLAVINNEN. De handei in meisjes. Mededeelingen en waarnemingen, samengesteld door eene commissie van onderzoek. Hoogst interessant boek. 25 cent.

23. ZOLA. Nana, de beroemde operettezangeres. Realistische roman in twee deelen. In prachtband f 1.25.

24. ZOLA. In het paradijs der dames. Volledige uitgave, in prachtband f 1.25.

25. ZOLA. Levensvreugde. Realistische roman, in prachtband f 1.—

26. ZOLA. De misstap van den abt Mouret. Spannende roman, in stempelband, nu f 1.25.

27. ZOLA. Hartstocht en geld. Boeiende en spannende roman, in prachtband f 1.20.

28. ZOLA. Germinal. Spannende realistische roman uit de mijnen, in prachtband, vroeger f 3.10, nu slechts f 1.25.

29. ZOLA's werken. De volled. serie Rougon-Macquart. 28 deelen in 20 prachtbanden f 18.50.

30. ZOLA. 5 Boeiende, hartst. real. novellen. Nantas de Sterke, De oesters van mijnheer Chabre. De overstroming en De lange Michu. Voor een Nacht van liefde. 4 deelen, 35 cent.

31. ZOLA. De Kroeg. Volledige vertaling, in prachtband f 1.25.

„ZEER MOOIE CADEAUX” zette men op den te zenden postwissel, benevens de verlangde Nrs. en Cadeaux. — Franco zending door geheel Nederland. — Bij GEBR. E. & M. COHEN te AMSTERDAM, 326 Heerengracht.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13

Voor onderluitens f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichting en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brenkt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.